

Paul Goma

TEXTE PUBLICISTICE 2 0 0 5

I.
PLÂNGERE

Paris, 23 noiembrie 2004/ 21 martie 2005

Către
Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a
României,
Domnului Procuror general al României, Ilie Botos

Numele meu este Paul GOMA. Sunt născut la 2 octombrie 1935 în Mana-Orhei, Basarabia. În prezent domicilez în Franța, Paris 20-ème arr., rue Bisson 27-29 (Certificat de réfugié libéré par le Ministère des Affaires Etrangères, l'Office Français des Réfugiés et Apatrides no. 0111061, valable jusqu'au 25/04/2006).

În urmă cu 27 (douăzeci și șapte) ani - la 20 noiembrie 1977 - intram în Franța protectoare, alungat din țara mea, România. Vreme de 12 (doisprezece) ani, în exil am militat activ pentru liberarea țării mele de comunism și de securism (Răul Absolut). Însă, vai, la 22 decembrie 1989 a avut loc un putsch de pe urma căruia Securitatea, sub altă firmă, dar cu exact aceeași structură-natură continuă "activitatea" nocivă, distrugătoare a ființei naționale, terorizându-i, sfidându-i pe nefericiții mei compatrioți, eterne victime.

În curând se vor împlini 15 (cincisprezece) ani de când, pasămite, "comunismul a căzut", "Securitatea a fost desființată-pedepsită" - însă (acum mă autocitez, extrăgând din răspunsul dat, în 1992, lui Mircea Snegur, care mă invita "acasă, în Basarabia" și lui Ion Iliescu, cel care mă poftea în România în 2002):

"Nu călătoresc în țări comuniste unde domnește, în continuare, KGB-ul - la Chișinău și Securitatea, fiica sa credincioasă - la București".

Dacă afirmațiile mele ar fi (fost) false, calomnioase, atunci cum se explică prezența, în toate structurile de stat și de partid - nu e o scăpare!, e un adevăr - a activiștilor dinainte de 89? Cum se explică prezența în Securitate (nu: în "fosta Securitate" cum cer să i se spună securiștii, ci în același blestemat "Organ"), a tuturor criminalilor care ne-au terorizat de când ne-au ocupat rușii, în 23 august 1944? Cine poate explica sutelor de mii (nu milioanele?) de victime ale Terorii de Stat și de Partid, citește: **Securitatea**, "necesitatea" prezenței obraznice, sfidătoare - în afaceri, în presă, mai ales la televiziune - a notoriilor bolșevici ca Brucan, Mizil, Pavel Cîmpeanu, Burtică, Iliescu - a tortionarilor cunoscuți de toată populația penitenciară a României (...penitenciare) ca Gheorghe Crăciun, Victor Achim, Ristea Priboi, Mihai Pelin, Onișor Onițiu, Gheorghe Enoiu, Nicolae Pleșiță, Mihai Caraman?

În această “Românie liberă, democratică” mă poftea Iliescu, explicându-mi că... ce a fost, a fost, acum e altceva, hai să ne reconciliem (!), să ne avem ca frații - căci toți suntem români?

Dar eu nu sunt român - ca Brucan, Mizil, Burtică; român, eu - ca Petre Roman?, ca Talpeș?, ca frații Păunescu, Voiculescu, Cataramă?; “român” - ca Enoiu?; ca Pleșiță? Român ca Iliescu?

Eu sunt - ca milioane de alți compatrioți - român-ca-victimă a ticăloșilor, a tâlharilor, a adevăraților *teroriști* care, în 15 ani de “reflecție”, nu și-au recunoscut grelele păcate și nu și-au cerut iertare celor pe care îi hăituiseră, amenințaseră, șantajaseră, jefuiseră, umiliseră - pe ei și pe familiile lor până la a șaptea spiță - arestaseră, torturaseră, drogaseră, obligaseră să-și vândă fratele, să scuipe pe tot ce avuseseră sfânt (mai cu seamă pângăriseră femeile lor: mamă, soră, soție, iubită), internaseră “la nebuni” - uciseseră.

Ei, eternii securiști vor pretinde că nu se simt vinovați, fiindcă... niciodată, nici o “instanță” nu le ceruse *asta* (să recunoască faptele lor rele, să ceară iertare pentru ele);

Ei, eternii securiști vor mai pretinde că nu au de ce să se recunoască vinovați, ei fiind militari-în-campanie, or militarul execută ordinul, nu îl discută...

Și nicicând, nimeni nu le-a dat peste bot astfel:

«Dacă nu s-a găsit încă nici o “instanță” care să vă ceară *asta*, înseamnă că România nu este deloc “democratică, liberală” și că a devenit urgent (după 15 ani!) să se introducă acele *instanțe*. Dacă Americanii nu țin seamă de dosarele voastre, ale criminalilor, când cooptează în NATO - Europeii (“vechi”), da: își imaginează obraznicii-escrocii-impostorii de pe Dâmbovița că Franța, Germania, Belgia, Olanda, Marea Britanie vor primi în Comunitatea Europeană o țară care nu l-a judecat pe generalul sovietic Mihai Caraman pentru acțiunile lui anti-Europa, anti-NATO, în serviciul URSS?; nici pe Pleșiță, mână dreaptă a lui Ceaușescu, prieten și comanditar al teroristului Carlos?;

«Securitatea voastră nu a fost și nu este Armată (ba totdeauna a acționat împotriva Armatei țării), ci o Terifiantă Poliție, iar voi, “luptătorii” ei, chiar purtând grade, niște vulgari polițai care în viața voastră nu ați fost capabili să prindeți un singur spion sovietic (cum se laudă “patrioții” Achim, Enoiu, Pleșiță); salariul crimei, uriașele avantaje materiale prin care vă deosebeați de restul populației fuseseră zmulse de la gura numitei populații, pentru a vă plăti pe voi, terorizatorii aceleiași populații».

Ca să scurtez: pentru că “instanțele” nu au existat, deci nu au mișcat vreme de 15 ani, eu, una dintre victimele permanente ale Securității, îi acuz pe cei care ne-au chinuit vreme de decenii, iar acum ne râd în nas, *ca să ne demonstreze că nimic nu s-a schimbat în România, unde nu există legi împotriva criminalilor securiști*.

Pentru a proba acuzațiile, pun la dispoziția Dvs. două cărți de mărturie, în versiune originală, românească, **Culoarea curcubeului** și **Soldatul câinelui**, apărute în 1990 și în 1991 la București însă în traducere franceză, germană, neerlandeză au fost cunoscute în Occident din 1979. **Culoarea curcubeului** din ediția de față este îngemănată cu textul **Cod «Bărbosul»**), alcătuit din documente primite de la

CNSAS.

Cer să fie traduși în fața *instanței* următorii securiști - în ordinea cronologică a “vigilenței patriotice” a lor:

1. Buzescu Ion, în 1949 maior și comandant al Securității din Mediaș; subalternul său, căpitanul (?) **2. Paszty**. Aceștia au fost cei mai zeloși (citește: sălbatici) “anchetatori” ai celor peste cincizeci de locuitori ai comunei Buia, jud. Târnava Mare, arestați în februarie 1949, în urma unei provocări a Securității, avînd scopul “preparării” (citește: terorizării) lor pentru a “adhera de bună voie” în colhoz. Ei și nu doar ei au torturat pe toți arestații - *printre care pe tatăl meu și pe mama mea - pe care Buzescu, Paszty și alți cinci securiști au batjocorit-o printr-o simulare de viol colectiv*. După șase luni li s-a dat drumul sătenilor (colhozul se realizase, Buia făcea parte din primele 5 din țară...), fără explicații, fără scuze. Tot acest timp eu, în vîrstă de 13 ani, l-am petrecut prin gări și la poarta Securității Mediaș (amintesc: eram refugiați din Basarabia, nu aveam rude, iar locuința închiriată din Buia fusese devastată - și sigilată! - de Securitate);

3. Enoiu Gheorghe, căpitan în 1956-57, zis “Măcelarul de la Interne”. S-a ocupat de “studenții ungariști” (Ivasiuc, Petrișor, Caba, C. Iliescu, Serdaru, Tătaru, Rusețchi, Mălinescu, Stoica, Rădulescu...), pe care i-a torturat îngrozitor (printre ei și pe mine, între 23 noiembrie și 30 decembrie 1956, rupîndu-mi trei coaste), iar pe colegul meu Negrea Ștefan l-a bătut în cap, în cap, în cap, până a înnebunit și s-a spînzurat, la Gherla;

4. Livescu Ion, căpitan în 1958-1959, supraveghetor al celor cu domiciliu obligatoriu în Satele-Noi MAI din raionul Fetești. Împreună cu **5. Bădică** (?), locotenent la Securitatea din Fetești, în luna decembrie 1958 m-a... extras din spitalul unde eram internat [în urma torturilor îndurate la Gherla din partea căpitanului **6. Istrate** și a plutonierului **7. Șomlea** - vezi cartea mea, **Gherla**], m-a dus la sediul Securității, unde m-au bătut amîndoi, apoi m-au anunțat că eu, bandit, nu am drept la “spitalul poporului”. Aceste fapte sunt confirmate de documentele Securității, aflate în **Cod «Bărbosul»**.

De cum am avut voie, în 1965, să ne continuăm/reluăm studiile universitare, noi, foștii deținuți politici am făcut-o; și eu am revenit la Universitatea București, prin un nou examen de admitere. Dar Securitatea, prin locotenentul **8. Achim Victor** a început a mă hărțui, șantajă, amenința (că mă va da afară din facultate, că o vor da afară din spital pe mama, bolnavă de scleroză în plăci), în scopul de a mă face informator. Același Achim a fost “colectorul” (dar mai ales redactorul - analfabet) al notelor informative despre mine; el a propus superiorilor săi “soluții” noi de șantaj a scriitorilor din jurul meu - și a mamelor lor!; a participat la spargerea apartamentului nostru din Drumul Taberii, București, ca și în echipa care a spart casa soacrei mele de la Breaza, pentru a instala “mijloace de ascultare”). Tot el a activat cu zel la răspîndirea calomniilor fabricate de Securitate cum că aș fi, nu doar agent sovietic, ci și agent al Securității!

Cer să fie aduși în fața *instanței* de care am tot vorbit și securiștii: **9. Goran Gheorghe, 10. Gordan Gheorghe, 11. Bistran Sever, 12. Gheorghe Vasile** (încondeiați în **Culoarea Curcubeului**);

Deasemeni **13. generalul de securitate Pleșiță Nicolae** - cel care nu numai că m-a insultat, injuriat, dar m-a bătut îndelung, în ziua de 1 aprilie 1977, de față cu subalternii săi. În acest an, invitat la un post de televiziune s-a lăudat cu “faptele de arme” și a insultat victimele.

Precum și înalții responsabili “civili” ai Securității din 1977
14. Coman Teodor, 15. Stănescu Ion.

Cer ca aceștia - am numit doar o parte din cei cu care am avut eu de a face - să fie somați să se prezinte în fața *instanței* și să explice, în ședință publică, de față cu supraviețuitorii dintre victimele lor, ce fel de “datorie patriotică” îndeplineau ei când ordonau sau/și executau ordinele de a chinui oameni nevinovați; de a-i bate în fața soției, a copiilor; de a hărțui pe membrii familiilor, dându-i afară din slujbe, din locuințe, iar pe “principalii vinovați” de a-i aresta, de a-i tortura, de a-i chimiza în “sediile” Securității, de a-i interna în azile psihiatrice - de a-i ucide (nu l-am uitat pe Ștefan Negrea; nici pe Gheorghe Ursu).

De asemeni cer să fie deconspirați și traduși în justiție cei care au organizat atentatele împotriva mea, la Paris: coletul-carte-bombă din 1982, care l-a rănit grav pe șeful artificierilor parizieni, Calisti; tentativa de otrăvire a mea prin securistul Hirsch-Haiducu-Vișan-Forrestier în 1983, precum și pe securiștii care au încercat în mai multe rânduri să-mi răpească fiul între 1979-1983 (vezi **Soldatul câinelui**).

Am identificat o parte din datele biografice ale ofițerilor de securitate menționați în plângerea penală.

Vă pun la dispoziție informațiile:

Goran Gheorghe, fiul lui Ștefan și Maria, născut la 18.12.1939 în Breaza, jud. Prahova. Gheorghe Goran a fost maior, șef al Securității Maramureș în anul 1980, apoi a fost avansat locotenent colonel și șef al Securității Municipiului București până în anul 1989.

Achim Victor, fiul lui Alexandru și Elena, născut la 07.09.1938 în Breznița-Motru, jud. Mehedinți. Victor Achim, între 1987-1989, a fost colonel și a activat în Direcția a I-a a Securității, Serviciul 5.

Pleșiță Nicolae, născut la 16.09.1929 la Curtea de Argeș, a fost între 1962-1967 comandantul Direcției Regionale de Securitate din Cluj. Între 1980-1984 a fost numit șef al Centrului de Informații Externe a Securității, perioadă în care poliția politică din România a organizat atentatele împotriva mea la Paris.

Stănescu Ion, născut la 23.01.1929, comuna Ghercești, județul Dolj. Între 1967-1973 a fost președintele Consiliului Securității Statului.

Urmărirea informativă și încercările de eliminare fizică a mea, după stabilirea în Franța fac parte din același plan de represiune inițiat, supravegheat, executat de Securitate, în colaborare cu structurile informative din alte țări și organizații teroriste, cum a fost cea condusă de Ramirez Ilici Sanchez (zis “Carlos”, mai zis “Șacalul”). Din acest motiv se impune conexarea plângerii mele la dosarul deja tratat de instituția dvs. în ceea ce îl privește pe generalul Pleșiță și pe alți capi ai Securității în instigatori și complici ai teroristului “Carlos”.

16. Iliescu Ion.

I. În timpul Revoluției Maghiare din noiembrie 1956 mulți studenți de la București, Timișoara, Cluj, Iași, Brașov au fost arestați, torturați, condamnați. Numai că, Aparatul Terorist nu s-a mulțumit cu noi, întemnițații: începând din primele luni ale anului 1957, sprijinindu-se pe logistica Securității, au acționat “Echipele Mortii”, conduse de activiștii de frunte ai C.C. al UTM: Trofin Virgil, Petre Gheorghe, Burtică Cornel, Iliescu Ion... Timp de doi ani aceștia - care nu aveau nici măcar scuza de a purta... epoleți albaștri - au organizat ședințe de demascare publice, în care studenții cei mai bine pregătiți (păcat-de-clasă: doar “măitovărășii” primeau dreptul proletar de a învăța bine), a căror vină era aceea că nu aveau dosare atât de curate-juste precum Trofin, Burtică, Iliescu. Chiar dacă, cei mai numeroși, prudenți din fire, nu se manifestaseră în niciun mod în raport cu Revoluția Maghiară (ca Sorin Titel, ca Nicolae Manolescu, ba îi evitaseră “valurile”, retrăgându-se la părinți, la bunici...), fuseseră și aceștia puși la stâlpul infamiei, obligați să suporte insultele, injuriile, acuzațiile “tovarășilor din sală” (agitatorii preparați în acest scop, cu multe repetiții la activ înainte de marele spectacol), apoi să-și facă “autocritica la sânge” - pentru ca în final, să fie și ei alungați din facultăți.

Să nu se uite: notoriul turnător, Urechea Lungă a Securității, “ordonanța” lui Iliescu, creatura care bântuia în toamna anului 1956 culoarele Universității, ascultînd și notînd într-un carnețel ce auzea, se numea/se numește, fiindcă n-a murit: **Edgar Reichman**, emigrat prin 1959 întâi în Israel, prelins apoi în Franța (ca înalt-funcționar la UNESCO!), unde și-a continuat activitatea de informator al Securității de la București și de... agent literar al lui Eugen Barbu, ba chiar al lui V.C. Tudor...;

II. Iliescu Ion a fost în decembrie 1989 șeful “grupului de niște-tovarăși” care, cu ajutorul frătesc sovietic și cu binecuvântarea lui Gorbaciov l-a răsturnat-executat pe Ceaușescu și a pus el și ai săi mâna pe putere ;

III. Iliescu Ion a fost inițiatorul și organizatorul degradantului pentru toți românii “proces al Ceaușeștilor”, urmat de suspect de grăbită împușcare a tiranilor (antropofagul ***Bokassa avusese dreptul la un proces civilizat, european, în Africa lui - nu ca cel de pe Dâmbovița noastră***);

IV. El a lansat diversiunea cu “teroriștii”, de pe urma cărora au murit atâtea nevinovați, mai ales tineri, au rămas atâtea schilodiți, a fost grav avariat Muzeul de Stat și distrusă Biblioteca Universitară;

V. El, împreună cu Petre Roman și cu Gelu Voican a organizat tulburările interetnice de la Târgu Mureș;

VI. Iliescu Ion este autorul războiului civil, cunoscut în lumea întreagă sub numele de: “mineriade”;

VII. Iliescu Ion - împreună cu Brucan, Petre Roman, Voican, Caraman - a fabricat unitatea militară securistă în jurul revistei *Săptămîna*, devenită *România Mare*, încredințînd lui Eugen Barbu și lui V.C. Tudor sarcina de a o prezenta ca pe o grupare “de extremă dreaptă, ultranaționalistă, xenofobă, antiiudee”, pentru a-și furniza pretextul (în nobilul scop de a apăra “democrația originală, suedeză...”

lor, a complotiştilor) de a culpabiliza, calomnia, neutraliza şi așa fragila opoziție democratică - acuzată zgomotos de “legionarism”, de “antisemitism”, de “monarhism”...;

VIII. El, Iliescu Ion a trădat, re-vândut România prin semnarea Tratatului cu Rusia, astfel privîndu-ne de dreptul nostru inalienabil de a cere anularea blestematului Pact Hitler-Stalin din 23 august 1939, datorită căruia, în 1940, am pierdut Basarabia, Bucovina de Nord, Herța;

IX. În toamna anului 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarîndu-se de acord cu toți termenii diktatului violent unilateral, deci nedrept, al unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor ca R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit “președinte al Comisiei”.

Ion Iliescu s-a azvârlit în colb, în patru labe, la picioarele impostorilor-zapcii mai sus numiți, repetînd după ei lecția învățată în curs accelerat: *Holocaustul a devenit posibil în România ca urmare a «antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării»*.

Să mă ierte Dumnezeu, dar ce știe Iliescu despre/din Istorie?

Nu știe nimic - dovadă : a iscălit Tratatul cu Rusia!;

Dar despre România - ce știe, el, hidrolog cu studii la Moscova?

Nimic - *deci în deplină necunoștință de cauză, după prezentarea concluziilor abuzive, unilaterale ale raportului, a declarat că statul român își asumă responsabilitatea pentru Holocaust: “între 280.000 și 380.000 de morți”*.

În continuare: Iliescu Ion a fost de acord cu “Setul de recomandări”: “stabilirea Zilei Naționale de Comemorare a Holocaustului la 9 octombrie” - *deși noi, românii nu avem o zi națională de comemorare a victimelor bolșevismului, începînd de la 28 iunie 1940, când cea mai mare parte a călăilor românilor în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici au fost evreii !*

Același Iliescu nu a suflat un cuvânt despre “recuperările” fixate în miliarde de dolari pe care va trebui să le plătim noi evreilor.

În schimb (!) evreii nu acceptă să li se vorbească de reciprocitate - anume: întâi să plătească ei contravaloarea bunurilor românești jefuite, distruse și de ei - între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate de sovietici, cu un an bun înainte ca românii să-i persecute, deporteze, ucidă; apoi să dea seama de jaful și mai cu seamă de devastările sistematice, barbare din timpul retragerii dincolo de Nistru (iunie-iulie 1941) când, ca “agenți de distrugere, dinamitori” ai rușilor au aplicat cu entuziasm ordinul lui Stalin de a nu lăsa “inamicului” român, în Basarabia și în Bucovina decât pământul pârjolit: de a fura tot ce era de furat, iar dacă animalele și oamenii nu puteau fi transportați/transportate, să fie uciși/ucise pe loc, iar școlile, bisericile, muzeele, podurile, tunelele, atelierele, fabricile, clădirile instituțiilor să fie aruncate în aer, incendiate.

Zbiară evreii ca din gură de șarpe când li se spune adevărul: după 23 august 1944, au jefuit, prin filiera sovromurilor, au furat din

patrimoniul național, au înstrăinat (în Israel, în America, în Franța) opere de artă, cărți vechi, icoane, manuscrise, titluri, monede, valută străină, lingouri. “Operațiile” fuseseră favorizate, acoperite, de faptul că ei înșiși erau înalți funcționari în toate ministerele, dacă nu chiar miniștri... - în cazul de față în al Comerțului Exterior, la Afaceri Interne, la Afaceri Externe - și oameni ai rușilor: cică în folosul Marii Uniuni Sovietice făceau ei tot ce făceau, ei fiind niște bieți zapcii...

...Iar Iliescu Ion, după ce, într-un prim moment a negat prosteste persecuțiile, asasinatelor evreilor sub administrație românească, speriat de eroarea comisă, de amenințările evreilor de a trece la represalii, a căzut în extrema cealaltă, acceptînd culpabilitatea întregului popor român.

Și când ne gândim că acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului a fost proslăvit), în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, cel care l-a legitimat pe el, ilegitalul, ca “Om cu o mare”, la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Și, cu toate că în timpul mandatului (!) său România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mîna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai disperați - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii: Adameșteanu, Blandiana (nu a semnat direct Apelul GDS, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului), Doina Cornea, Anca Oroveanu, Marta Petreu, Adriana Babeți, Mariana Celac, Smaranda Vultur, Carmen Mușat, Magda Cârneci, Monica Spiridon, Angela Martin, Angela Oișteanu - și încă altele, toate, anticomuniste din... ilegalitate, precum și cu ferocii “opozanți” Doinaș, Paler, Oișteanu, Manolescu, Liiceanu, Alex. Ștefănescu, Șușară, Dan Oprescu (!), Andrei Cornea, Eckstein Kovacs Peter, Al. Zub, Mircea Martin, Antonesei, Mihăieș, Tismăneanu, Paleologu, Patapievici (!!), Sorin Mărculescu, Sorin Alexandrescu (!!!), Ioan Holban, I.B. Lefter, Iorgulescu, George Voicu, Victor Neumann, Alex. Leo Șerban, Lucian Dan Teodorovici, Michael Astner, Pavel Cîmpeanu, Negrici, Vasile Gogea, M.H. Simionescu, Radu Pavel Gheo, Dimisianu, M.D. Gheorghiu, Șafir, R.Ioanid, Andrei Corbea Hoișie, Ioan T. Morar... - aceștia și încă alții, “smântâna patriei române” - au făcut campanie *pentru... Iliescu*, sub lozinca umoristică: “VOTAȚI ÎMPOTRIVA DICTATURII”!

În acest prezent perpetuu, nu mai știi dacă scriitorii trăiesc-creează-cerșesc subsidii de la Ceașescu ori de la demnul său urmaș: Iliescu.

Îi privește. N-au decît să-l laude, să-l cînte, să-l lingă, să-i pupe gumarii, să-i țină scaunul pre dindărăt (exercițiu în care excelează excelentul psihiatru maramureșean pe nume: Buzura), cum făcuseră cu Ceașescu, cei mai bătrîni cu Dej, cu Stalin...

Eu îl acuz pe Iliescu Ion de trădare de patrie și îl chem în fața justiției.

Să nu-și imagineze Petre Roman, Stolojan, Năstase că, dispărînd Iliescu, drumul le va fi deschis pentru a se cățăra ei la putere.

Și pe ei - și pe alții ca ei - îi voi chema în fata *instanței*.
Cu dovezi scrise.

Paul Goma

II

UNDE NI SUNT...?

Paris, 16 ianuarie 2005

În 12 noiembrie 2004, la București, s-a anunțat :

“Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România” - sub supravegherea ambasadorilor SUA și Israelului în România - a tras concluzia prin Elie Wiesel:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.n.).

Redactorii “concluziilor” fideli gândirii lor teroriste bolșevice, au comunicat “concluzia”, urmînd ca într-un viitor cețos alții să caute premisele. După profund-gânditorii holocaustologi, antisemitismul la români este de găsit “în istoria politică și culturală a țării”.

Iată un model de abuzivă *înjumătățire a adevărului*. Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în *martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* (“Pogromul de la Iași”), evreii însă nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura pentru a vorbi și noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici* - apoi din 23 august 1944, câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși.

Aceia dintre membrii “comisiei” cu care am avut de a face (ei m-au atacat în presa din România, din America, din Franța, din Israel, din Basarabia, iar eu, neavînd acces, m-a exprimat prin eseul **Săptămîna Roșie**, tipărit, și prin internet) m-au acuzat, neținînd seama de scrisul meu - pe care unii, ca Shafir au mărturisit că nu-l citiseră! - de “negaționism”, mai mult sau mai puțin “trivial” și de, cum altfel: “antisemitism”; deocamdată nu și de “tuberculozism”. Unii, mai... îngăduitori, au mormăit cu un sfert de gură că, într-adevăr, nu contestasem crimele românilor, victime: evreii, însă... le “justificasem” (crimele!), pretinzînd că românii, în 1941, se răzbunaseră, “sub pretextul că, în 1940 cîteva evrei ar fi comis fapte reprobabile...”

Or procedînd astfel, *negaționiștii evrei* dovedesc a nu cunoaște noțiunea (deci realitatea) *dialog*; confirmă bănuiala devenită certitudine că s-au obișnuit, în ultima jumătate de secol, să monologheze; să dikteze; să acuze, să condamne - și să ceară despăgubiri. Faptul că au fost persecutați, că au fost masacrați - și ei, dar nu doar ei! - nu le conferă dreptul de a se prezenta ca victime eterne, absolute; nu îi absolvă de păcatul crimelor comise de ei, de pildă cele începînd din 1917 în Uniunea Sovietică, slujind bolșevismul, din 1948 în Palestina, servind sionismul. De cînd au o țară, israelienii au încetat de a mai fi “popor ales”, au devenit ca ne-aleșii: egoiști, răi, xenofobi, nedrepti cu *goi*-ii, brutali, mincinoși, teroriști-de-stat (și de partid). Cu o aroganță insuportabilă, ei, deținători de decenii ai armei atomice, țipă de fiecare dată cînd o țară musulmană este bănuită ca deține “arme de distrugere în masă” (ca Irakul, denunțat americanilor, care au pornit la război cu acest pretext, motivul fiind *petrolul*), dar doamne-ferește să sufle un cuvînt despre posesoarele comuniste: China, Coreea de Nord.

“Rădăcinile antisemitismului...” Să fie de găsit doar în “istoria politică și culturală a țării” (România)? Nu **și** în *istoria economică*, a ei, începînd de la 1835?; nici în *istoria antigoismului, a antiromânismului evreilor*, manifestat cu violență încă din 1866, când ne pârau Alianței Israelite, Franței, Angliei?; și în 1878, când am fost șantajați cu neacordarea independenței câștigată pe câmpul de luptă, dacă nu capătă cetățenia română toți evreii intrați ilegal în țară?; nici în 1916-1917, în timpul ocupației germano-ungare a Bucureștiului și a sudului României: *colaborare cu dușmanul, pe timp de război*? Nici în iunie 1940, în timpul ocupației Basarabiei și a Bucovinei?; nici între iunie 1940-iunie 1941, alt - teribil pentru ne-evrei - *colaboraționism al evreilor cu ocupantul sovietic*; al treilea: din 23 august 1944 *colaboraționismul generalizat (gras autorăsplătit) cu ocupantul rus*?

“Holocaustul în România” să se fi manifestat el “*din senin*” (acuzatie mai puțin gravă decât cea adresată fiiorilor polonezi: “care supseseră antisemitismul împreună cu laptele de la sânul mamei lor”). “Din senin”, în exact 27 iunie 1941, prin “Pogromul de la Iași”? Au oare, cu un an mai devreme nu existase un 28 iunie (1940) - acela cu adevărat din-senin-manifestat, fiindcă Armata Română primise ordin să nu opună rezistență în timpul evacuării tragice din Săptămâna Roșie, iar civilii refugiați nu aveau cu ce se opune, “norodului trudit”, lăudaseră pre Domnul că nu fuseseră, ca atâția alții, uciși pe loc ori luați prizonieri de război într-un război care nu exista ?

Nu se jenează defel holocaustologiei când falsifică documente, când inversează cronologia evenimentelor, când prezintă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obișnuit să aibă în față o adunătură de muți?, de mutanți?, de piteștizați?

Membrii Comisiei - “internaționale”:

- Prof. Elie WIESEL, Președinte
- Radu IOANID, Vicepreședinte
- Tuvia FRILING, Vicepreședinte
- Mihai IONESCU, Vicepreședinte
- Ioan SCURTU, Institutul N. Iorga, Consilier de Stat, Administrația Prezidențială, Coordonator Secretariat
- Victor OPASCHI, Consilier de Stat, reprezentant al Președintelui României în Comisie
- Viorel ACHIM, Institutul "N. Iorga"
- Lia BENJAMIN, Centrul pentru Istoria Evreilor din România
- Liviu BERIS, Reprezentant al Asociației Evreilor din România, Victime ale Holocaustului
- Irina CAJAL MARIN, Federația Comunităților Evreiești din România
- Adrian CIOFLANCA, Institutul "A.D. Xenopol", Iași
- Ioan CIUPERCA, Universitatea "Al.I. Cuza", Iași
- Alexandru ELIAS, Federația Comunităților Evreiești din România
- Alexandru FLORIAN, Institutul pentru Studii Social-Democrate
- Vasile IONESCU, Organizația Rromilor
- Corneliu Mihai LUNGU, Arhivele Naționale

- Andrei PIPPIDI, Universitatea București
- George VOICU, Universitatea București
- Jean ANCEL, Israel, Institutul "Yad Vashem"
- Colette AVITAL, deputat (Knesset)
- Andy BAKER, American Jewish Committee
- Randolph BRAHAM, CUNY, US
- Mihai Dinu GHEORGHIU, Universitatea Paris II, Franța
- Hildrun GLASS, Germania
- Dan MARIASCHIN, Vicepresedinte B'Nai B'Rith
- Paul SHAPIRO, US, USHMM
- Michael SHAFIR, RFE/RL, Israel
- William TOTOK, Germania
- Leon VOLOVICI, Israel...

Privesc lista celor din "Comisie": nu-l văd pe Andrei Oișteanu, membru eminent al numerosului și criminalului clan Răutu, neobosit vânător de "fasciști antonescieni", de "negaționști"; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărătorul fără condiții și justificator al politicii teroriste a Israelului și a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părintele său "liberalul" bolșevic Paul Cornea?; nici pe eternul tovarăș caraliu Teșu de la "*Munca*", nedespărțit de carnetul-negru în care îi pune-bine pe dușmanii poporului cu amenințarea: «Ordonanța, Ordonanța!» - au oare de ce? Acești bravi macabei să fi fost înlocuiți în ultimul moment cu doi-trei *goi* figuranți-activi (ca toți proaspeții convertiți, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D. C. Giurescu? - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturală de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă și responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Țepeneag - cu stindardul pe care scrie, citeț: "Ed. Reichman"? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înțeleptului tovarăș Ion Ianoși?

Să mă încred în "Comisia internațională", cea care nu va putea comite injustiții, doar este alcătuită din intelectuali, iar intelectualul, este cinstit cu sine și cu ceilalți, este informat, nu minte, nu trădează, nu insultă, nu...- doar propune, dezbate, dialoghează civilizat...?

Să-i iau pe rând pe intelectualii din comisie? Începând cu Elie Wiesel, profesionist al minciunii, acuzator impenitent?; să continuu cu R. Ioanid, traficant de documente, negator senin al unor adevăruri istorice, altfel un strălucit laș, un cultivat incult, un necititor al textelor incriminate, în schimb... producător de "citate" inexistente, fabricate neglijent, el netemându-se că vreun *goi* ar dori să se sinucidă, contrazicându-l, dovedindu-i că a mințit nerușinat? Mergînd mai departe cu agitați în borcan: A. Florian (demn fiu al nedemnului Radu Florian); calpuzani ca Ancel, ca Braham?, specialiști în "toaletarea" textelor (Jurnalul lui Sebastian) ca Volovici?

Cum aş putea?

Și cum aş putea, auzind-citind: "Comisia internațională" alcătuită exclusiv din evrei și din filoevrei fără condiții, credincioși fără a cerceta, să nu îmi aduc aminte de altă... "internațională", sinistra "Comisia Aliată de Control" din 1945-1948, înființată de ocupanți în

scopul de a-i vâna-recupera-siberiza pe românii refugiați din Basarabia și din Bucovina, considerați “cetățeni sovietici”- comisie în care “Aliații” erau... rușii; doar ei?

Să fiu crezut: sunt revoltat, nu pentru ca mi-aș fi făcut vreo iluzie că ultimele texte ale mele “**Basarabia**” și “**Săptamâna Roșie**” ar putea avea un efect lămuritor, eventual încurajator în apărarea părții noastre de adevăr. Dar m-a surprins-îndurerat halul nici măcar minim-moralian al consângenilor noștri de a accepta fără crâcnire orice nedreptate, orice umilință, orice batjocură, orice minciună: în schimbul unei burse, al unei călătorii, al unei invitații la un colocviu (și nici măcar, nu totdeauna au fost momiți cu avantaje, ci, după obiceiul părinților, bunicilor, strămoșilor, profesioniști din negura veacurilor ai arvunei ne-cerute - deci ne-onorate), au ajuns să “recunoască-cinstita-la-Pitești” că mamele lor sunt curve, că tații lor au mâncat copii cruzi (dar consolându-se în strictă intimitate: «Și ce dac-am zis, eu știu adevărul: că mama nu-i curvă, tata nu-i mâncător de copii - dar dacă așa *se cere*...; și,-n *plus*, *s-ar putea să se dea* câte ceva...”).

Îl arăt cu degetul meu de turnător-al-turnătorilor atât pe Buzura, lepră bătrână, cât și pe mai-junele M.D. Gheorghiu - care, prin forța lucrurilor (a vârstei) nu a putut mânca rahatul ceaușist - dar să nu ne pierdem speranța, tovarăși! Tinerii români sunt leit fiii, nepoții românilor cu piept de aramă, deci: ce naște din român - slugă este! De ce ne-am mira-revolta constatînd că tinerii-din-ziua-de-azi nu sunt capabili să spele grelele păcate ale părinților ci, prin tradiție, mănâncă, ei (cu gura lor!) obștescul produs : nu ca pe timpuri, vulgarul/barbarul rusesc, ci tehnologizat/rafinat american-izraelian - unde mai pui că, pe-bază-de-el, *se dă* - ce s-o da, numai *să se dea*... - atât că ra' tot 'hat rămâne.

Chiar să nu existe printre cele peste douăzeci de milioane de români *un om normal*, care să judece *normal*, să găsească *anormal de unilateral* “Raportul” și “concluziile” lui false, abuzive, dictatoriale?; să fi uitat românii tot ce știau, tot ce citiseră? Sau puțin le pasă de adevăr, își spun că oricum, tot nu vor fi luați în seamă, deci mai înțelept e să tacă, pentru a nu-i provoca pe dom' sergenții care ne păzesc din 23 august 1944? (pe noi, basarabenii, bucovinenii, din 28 iunie 1940).

Dar unde ni sânt intelectualii, în frunte cu scriitorii? Unde ni sânt directorii de conștiință? Unde analfabeții civic, mutanzii muți până la 22 decembrie 89 fix, dar-însă-totuși din acea clipă gureși nevoie-mare - altfel alfabetizați în cursul-rapid din Piața Universității?;

Unde ni sunt martirii de pușcărie, anticomuniștii, patrioții, cei care au... rezistat terorismului comunist românesc, adică îndurînd și tăcînd - pâna la 22 decembrie 1989, iar de-atunci, cu un curaj legendar povestesc ce n-au uitat - și plâng: nu de revoltă, doar de obidă?;

Unde ni sânt apărătorii demnității naționale? Unde ni sunt apărătorii adevărului în contra minciunii instituționalizate, globalizatoare?

Și unde “vocile” celor care acum câțiva ani încercaseră să rostească partea lor de adevăr, însă, nepregătiți documentar și mai ales psihologic pentru a răspunde unor atacuri brutale, acuzatoare, mincinoase - s-au speriat, au fost băgați în boale - iar de atunci tac chitic?: N. Manolescu, G. Liiceanu, D. Tudoran. Ei, dragă-doamne,

sunt și directori de conștiință ai nației, nu doar reprezentanți de frunte ai culturii... (în fine, cultura specifică românilor, cea vajnic rezistentă comunismului). De ce nu li se mai aude glasul? Au fost amuțiți de prima răsteală a evreilor? S-au cutremurat, apoi aplatizat-turtizat-curs-evaporat, sub acuzația de “antisemitism”? Dar ei, intelectuali fiind (ier-tare: *fuseseră*) capabili de discernământ, ar trebui să știe ce e adevărul, ce e minciuna, să susțină un punct de vedere, să participe la un dialog.

De ce tac, ascunși sub țol, că ei nu știu nimic, că ei să fie lăsați cu nevoile-și-neamul lor, că, uite, ei sunt bolnavi de ficat și au de plătit pensii alimentare?

De ce... *De frică*. Așa au trăit sub Ceaușescu, așa au supraviețuit sub Iliescu, așa vor vegeta sub Băsescu: *cu frică*. Tremurând, prin tradiție, din negura veacurilor. Așa au făcut românii istoria: “tot tremurând, tot așteptând...”

Așteptând - ce? Să vină americanii? Să ne facă ei dreptate, cum fac dreptate palestinienilor, afganilor, irakienilor, în curând și iranienilor? Să ne bage ei - americanii - în Europa, după ce, în urmă cu 60 ani, la Yalta, ei, americanii ne alungaseră din ea, dându-ne pe mâna Asiei rusești?

De ce nu se găsește un singur român normal, care, ridicat pe două picioare, să rostească și adevărul nostru, al comunității românești, pentru a răspunde neadevărurilor totalizatoare, calomniilor scuipe de slujnicării “Comisiei internaționale”? Dar cine să fie acela:

Prințul Lichelelor Liiceanu? Să apere Liiceanu cauza nației sale? Care nație? Dar ce are el cu nația română - el are cu nația sa de negustori de carte, cu nația clanului său de olteni ‘oți’;

Ce să-i pretinzi unui Pleșu, diversionist de clasă, subtil vânzător de sine și de frate, legendar autor al Tratatului *Despre Ingineri*;

Ce să-i ceri lui Manolescu, magistrul legitimator al ilegitalului Iliescu imediat după mineriada sângeroasă? Să “combată”, el, de capul lui, recenta teză a stăpânului său, Tovarășul Ion, potrivit căruia a fost “holocaust” în România; numai românii sunt vinovați față de evrei, în schimb (!) evreii totdeauna au fost personificarea Imaculatei Concepții, în viața lor nu mâncaseră usturoi, nici Românie nu vânduseră-trădaseră-mulseseră, cale de peste un secol, iar începând din 28 iunie 1940, doamne-fereste să se fi comportat cu noi, basarabenii și bucovinenii (de la 23 august 1944 cu toți românii) ca cei mai feroci dintre ferocii, barbarii komisari bolșevici? - ba chiar din contra?!

Unde ni sunt celelalte voci-autorizate în rostirea adevărului?

Fiindcă am vorbit de scriitori - ca cei mai chemați - dacă aș lua “Dicționarul scriitorilor români”, să-i înșir după alfabet?

Inutil. Nici unul din cei în viață nu ar avea normalitatea scriitoricească de a protesta.

Dar cei recent dispăruți? Să se fi schimbat ceva dacă mai trăiau Marin Preda, Bogza, Jebeleanu, Deșliu, Nichita Stănescu, A. E. Baconsky, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Ivăsiuc, Titus Popovici?

Dar clasicizații: Arghezi, Bacovia, Barbu, Blaga, Camil Petrescu, Călinescu, Sadoveanu, Eftimiu - cum ar fi reacționat la o astfel de închinare? Ei, cum: ca înaintașii, ca urmașii lor...

Un singur literator și-ar fi ridicat glasul: Eminescu.

Și-l ridicase, dar protectorul său Maiorescu neputând să-l “rezonabilizeze”, l-a internat în azil - astfel închizându-i gura.

În noiembrie 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarându-se de acord cu toți termenii diktatului unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor, zapcii nerușinați ca R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit “președinte al Comisiei”.

Iliescu... Nu mai este președinte, însă, înainte de a nu mai fi, ne-a făcut-o: și cu Tratatul cu Rusia și cu Diktatul Holocaustic.

Acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului a fost proslăvit, în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, legitimatorul ilegitalului, prezentat ca “Om cu o mare”, la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Deși în timpul mandatului (!) său România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mâna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai disperați - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității rezistentculturale române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii, au inițiat-semnat APELUL RUȘINII, ascuns sub explicația nesfârșit de inteligentă: “Votați împotriva dictaturii”, carevasăzică î m p o t r i v a improbabiliei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului - însă p e n t r u dictatura reală, exercitată cale de 4 ani de zile, a candidatului bolșevic Iliescu.

Cine a semnat atunci “Apelul GDS” - publicat în revista 22 din 5-11 dec. 2000? Iată numele celor mai răsăriți:

- Gabriela Adameșteanu
  - Ana Blandiana (nu a semnat direct, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului)
  - Doina Cornea
  - Anca Oroveanu
  - Adriana Babeți
  - Smaranda Vultur
  - Carmen Mușat
  - Marta Petreu
  - Ruxandra Cesereanu
  - Rodica Palade
  - Aura Christi
  - Magda Cârneci
  - Monica Spiridon
  - Mariana Celac
  - Sanda Cordoș - și încă altele, anticomuniste din... ilegalitate;
- Deasemeni bărbații feroci “opozanți” antibolșevici:
- Paler
  - Pavel Cîmpeanu
  - Oișteanu
  - Mihai Șora
  - Doinaș
  - Liiceanu

- Pleșu
- Manolescu
- Eckstein Kovacs Peter
- Alex. Ștefănescu
- I.B. Lefter
- Cassian Spiridon
- M.H. Simionescu
- Dimisianu
- Victor Neumann
- Valeriu Stancu
- Pavel Șușară
- Michael Astner
- Ion Vădan
- Vasile Gogea
- Dan Oprescu (!)
- Andrei Cornea
- Andrei Codrescu
- Mircea Martin
- Antonesei
- Stelian Tănase
- Leonard Oprea
- Mihăieș
- Tismăneanu
- Gavriluță
- Paleologu
- Iorgulescu
- Patapievici (!!)
- Sorin Alexandrescu (!!!)
- Negrici... -

Aceștia-acestea - și încă alții, cvasitotalitatea intelighenților tricolori - au făcut, în 2000 campanie pentru... Iliescu. După ce făcuseră campanie pentru alt trădător al țării Constantinescu.

(Obiceiul de a face-liste l-am învățat de la evrei. Întru neuitare).

De ce nu se trezesc măcar în al 24-lea ceas Adormiții noștri directori de Inconștiință?

Știu de ce:

Fiindcă, după obicei, în al 25-lea (ceas), la împărțeală, ei vor fi primii, jurînd cu mîna pe inimă că fuseseră mereu treji-rezistenți - prin (arpagi)cultură.

Paul Goma

III

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA EVREI...?

Paris, 6 februarie 2005

Răsunetul planetar al comemorării, în acest început de an 2005, a deschiderii lagărului morții de la Auschwitz (a găsirii, a datului-pestă - de către Armata Roșie, care trecea și ea pe-acolo, mult după ce nemții fugiseră cu deținuții valizi - și nu a “liberării”, cum se tot spune-scrie) ne umple - pentru a câta oară ? - de admirație : iată, după atâta amar de timp rezultatul *ne-uitării*; iată fructul *memoriei* întreținută cu tenacitate, cu sacrificii; iată biruința unei comunități martirizate de nazism - vreme de doisprezece ani - asupra *amneziei*.

Admirație - și gelozie:

Noi, ne-evreii, supliciați de comunism peste jumătate de secol nu am fost capabili de “așa ceva”. Adevărat: din 1940 până în 1989 fusesem supuși operației de des-creierare, de extirpare a memoriei, de înlocuire a ei cu talaș: “istoria URSS”, “Curs scurt...”, “istoria RPR”, “Tezele...”, “limbă maldavinească” și atâtea și atâtea sintagme, cuvinte goale, nu doar false, ci ofensante la adresa adevărului istoric și la onoarea națiunilor noastre nerusești. Noi, românii, am moștenit, am produs puține “hârtii” și nu am făcut efortul de a consemna întâmplările-ce-ni-s-au-întâmplat, pentru a lăsa urmașilor, *urme*. Dacă adăugăm la tarele genetice și inapetența, incapacitatea de a realiza - și de a practica - *cronologia*, ne-am autoportretizat fidel.

Privindu-i, admirându-i pe evrei, mi-am spus că - de ce nu? - a venit momentul să facem ca ei, să copiem până și acțiunile lor ne-morale (ne-creștinești), ca de pildă *minciuna-etnică*; ca de pildă în *ne-uitarea* răului ce ni s-a făcut și *răzbunarea* (nu «un», ci «doi ochi pentru un ochi»).

Oare? Să fie bună imitația răului?

Din 1990, când s-au (între)deschis arhivele comuniste, la cea mai neînsemnată tentativă a victimelor bolșevismului de a depune mărturie despre calvarul lor, călăii noștri, speriați de un Nürnberg II, tipă, temându-se de dreapta răzbunare:

«Fără violență!» Și: «S-a început vânătoarea de vrăjitoare!»,

Vasăzică așa: după decenii de teroare oarbă, sălbatică, cei care ne terorizaseră, ne umiliseră, ne jefuiseră, ne lăsaseră fără părinți, fără casă, fără școală - fără țară (nu fredonau ei în colțul gurii Imnul RPR, pe muzica lui M. Socor, pe versurile lui A. Toma, modificate: “Azi țara ta e casa *mea*”?). Ei, teroriștii, vânătorii de oameni nevinovați, cei care arestaseră, torturaseră, reeducaseră-ca-la-Pitești, asasinaseră fără tresărire, fără teamă că vor da vreodată seama - în momentul în care s-a întrezărit perspectiva unei, în sfârșit!, justiții, au cerut, guițind (ca Buzura, în ianuarie 1990)... să nu care cumva să se exercite vreo violență asupra lor! «Fără violență!» implorau-somau, pentru că ei, călăii noștri personali și bestiali nu suportă violența!; ei, auxiliarii ocupantului sovietic, cei care, mult mai puțin din fanatism ideologic marxist-stalinist-trotskyist, din rasism-bolșevic, din antiromânism

feroce (care exista, exista!, mai ales la unguri, iar când ungurul era și evreu, să ne păzească Dumnezeu! - dar nu ne-a păzit), mai degrabă pentru a zmulge-păstra avantaje materiale, se dovediseră a fi executanți, nu doar orbi, ci cu mult spirit de inițiativă - de prin 1990 zbiară ca din gură de șarpe, acuzând (de să se audă la Strasbourg, la Washington, la Tel Aviv) că în România "tradițional antisemită" se încalcă drepturile omului! Așadar: ei, victime ale naziștilor 12 ani (1933-1945) de șaizeci de ani tot vânează naziști, însă victimele comuniștilor - din 1917 rușii, noi din 1940 - nu avem voie să-i acuzăm pe tortionarii comunisto-sovietiști pentru crimele lor, fiindcă, dragădoamne astfel ne dedăm «Vânătorii de vrăjitoare!» Or, după Ukazul impus de ei, cel care este violent cu violenței, cel care vânează vrăjitoare bolșevice este fascist! Antisemit!! Tuberculos!!!

Ar fi comic - dacă nu ar fi tragic:

Din exact 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate prin violență, apoi din 23 august 1944 în România întreagă ocupată de Armata Roșie, ei, komisarii veniți pe tancurile sovietice aplicaseră cu seninătate (și cu sudoare, sânge din partea noastră) vânătoarea-de-vrăjitoare numită: "luptă de clasă" (și de-rasă, dar aceea nedeclarată - însă aplicată). Nevinovați cu zecile de milioane din comunitățile europene ocupate de sovietici și comunizate, în primul rând poloneză, au fost "lichidați", nu pentru vreun act potrivit ideologic, ci pentru... potențialitate: «*Ar putea, la un moment dat, să...*»: (în realitate *programul bolșevic urmărea distrugerea elitelor naționale*). Decenii lungi, nu doar capii familiilor, ci toți membrii au fost, fie arestați, atâția dintre ei asasinați, fie "doar" alungați din case, din școli, din spitale, declassați social, penalizați material.

Și iată-i pe călăii noștri indignați până în pragul apoplexiei, tot pe noi, victime, acuzându-ne că ne dedăm la vânătoare de vrăjitoare!

De ce nu i-am imita și în asta, zicând și noi cum ziseseră ei:

«De ce nu ne-am deda...?»... la vânătoare de bolșevici?

De ce am rămâne, în continuare, robi ai moralei creștine, de ce am trece peste ofense, nedreptăți, agresțiuni? De ce am ierta greșităților noștri? - bieții de ei, cei care obosiseră tot chinuindu-ne, tot "reprezentându-ne"? Aceia care huzuriseră decenii pe spinarea noastră, trăind porcește-boerește (nu proletărește) din sudoarea și din sângele nostru, al înfometaților, al zdrențăroșilor, al exclușilor în/din propria-ne țară? - ei, acum, la scadență, se miră-indignează foarte că nu mai suntem aceleași oi duse la abator fără măcar a behăi?

În revista 22, din 28 ian.-14 febr. 2005, Andrei Oișteanu comite încă un lung editorial-diatribă. Citez:

"Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua Internațională a Holocaustului. (...) zi cu o semnificație deosebită inclusiv pentru România. În perioada 16 mai-3 iunie 1944, din Transilvania de Nord, aflată atunci sub ocupație maghiară, au fost deportați la Auschwitz circa 150.000 de evrei. Dintre aceștia, 130.000 au fost exterminați acolo."

Noutate! Până mai ieri și pe aceia "îi asasinaseră fasciștii antonescieni", după evanghelia Rosen-Wiesel de la Memorialul Coral...

Mai departe A. Oișteanu dă note - bune - lui Băsescu:

"(...) pe 18 ianuarie (...) președintele [a spus] : «Săptămâna viitoare voi participa la ceremoniile comemorative de la Auschwitz.

(...) voi fi intransigent cu orice fel de manifestare extremistă, xenofobă sau antisemită (...) nu voi tolera ca România sa mai fie asociată cu gesturi de această natură»” A. Oișteanu rezumă rapid-anticipativ: “Sper să fie un semnal pozitiv pentru autoritățile românești, care au obligația de a veghea la respectarea legii. Pentru că și în această privință, România este sub zodia formelor fără fond. Sloganul României în tranziție pare să fi devenit "Avem legi, dar nu le aplicăm". (...) mă refer la modul în care nu se aplică prevederile Ordonanței de urgență 31/2002, privind «interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii». Potrivit ordonanței, astfel de manifestări se sancționează penal. La art. 6, de pilda, se prevede pedeapsa cu închisoare pentru «contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia». (...) cred că, într-un stat de drept, legea trebuie aplicată”(...). “Nu iau acum în discuție inscripțiile anonime, cu autori greu de identificat: sloganuri graffiti de tip "MOARTE TIGANILOR" (...) sau "ANTONESCU - EROU NATIONAL" (...) sau "ACHTUNG JUDEN!" (...). Totuși, faptul ca nu se iau măsuri imediate de ștergere a unor astfel de inscripții este și el simptomatic în ceea ce privește nerespectarea legii. Vreau sa ma refer anume la unele manifestari cu autori cunoscuți, față de care autoritățile ar trebui să se autosesizeze:

*“Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”.* (sublinierea îmi aparține, P.G.).

Subtilitate de stâlp de telegraf. Cunosc gândirea de călți a lui A. Oișteanu (dacă nu cumva o simulează) de pe când, în volumul **Imaginea evreului în cultura română**, îmi reproșa că îl amendasem pe Lucian Pintilie pentru minciuna potrivit căreia, în timpul războiului, genialul văzuse, în București, evrei purtând stea galbenă - însă lăsase baltă argumentația că aş fi mințit și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, trecuse la alte celea... Nici de astă dată nu-i voi face onoarea de polemiza cu el, cu atât mai puțin de a-i re-explica, la tablă, ceea ce explicasem îndelung, îndelat în **Săptămâna Roșie**.

“Prin orașele patriei”, își continuă pionierul-patriei contribuția: “(...) sunt bulevarde și străzi care poarta numele mareșalului Ion Antonescu. Magdalena Boiangiu mi-a spus recent că, pentru a ajunge de la hotel la teatrul din Tg. Mureș, făcea un ocol pentru a nu merge pe Bulevardul Mareșal Ion Antonescu. Pe acest bulevard, în fața garnizoanei se afla un soclu care așteaptă bustul mareșalului”.

Biata M. Boiangiu, ce calvar trăise: fusese obligată la un ocol peste puteri, dată fiind vârsta-i înaintată (65 ani), ca să nu dea nas în nas cu un soclu-fără-statuie!; în urmă cu 45 de ani nu ocolea soclul-cu-tot-cu-statuia-lui-Stalin (din gura parcului cu același nume), ba, cu dragoste-nețărmită, cu veșnică-recunoștință se fotografia dinainte-i:

“La rândul ei, Smaranda Enache mi s-a plâns ca a trăit o situație extrem de penibilă, atunci când a fost nevoită să meargă pe Bulevardul Ion Antonescu pentru a ajunge la monumentul ridicat în memoria victimelor Holocaustului din Tg. Mureș”.

Lumea întreagă a deplorat tragedia plângăcioasei S. Enache: să fie ea nevoită (cu pușca la spate!) să treacă pe Bulveardul Antonescu! “Înainte”, când mergea pe, de pildă, “Victoria Socialismului”, ca secretar de partid și emerită adunătoare de cotizații (ca și Zoe Petre), nu era “nevoită” să calce victoria socialismului în picioarele-i personale: “pe timpul Odiosului” era mândră de al său (de)mers.

“În astfel de cazuri, vina aparține autorităților din administrația locală.(...) În unele locuri din spațiul public continuă să existe monumente reprezentându-l pe Ion Antonescu. E vorba, de pildă, de bustul de lângă biserica Sf. Constantin și Elena, din Piața Muncii, ctitorită de mareșal la începutul anilor '40 (...) După apariția Ordonanței 31/2002 (...) bustul mareșalului a fost acoperit cu un «sarcofag» de tablă (modelul Cernobil). (...). Deputatul Aurel Vainer, reprezentantul în Parlament al comunității evreiești, a înaintat un protest oficial Primăriei Sectorului 3, Primăriei Capitalei și Parchetului General. Un protest similar a fost depus și de Centrul de Monitorizare și Combateră a Antisemitismului în România. (...) În concluzie, vreau să spun că vizitele mediatizate ale înalților demnitari la locuri de comemorare a victimelor Holocaustului (cum este Auschwitz-ul) sunt bine venite, având o puternică încarcătură simbolică. Dar dacă nu sunt dublate acasă de *măsuri practice, de ecologie morală și legală* (s.m. P.G.) ele riscă să rămână simple gesturi de fațadă”.

Aici sfârșește lungă, plicticoasă, enervantă, obraznică “demascare” oișteanică. Așadar, autorul denunțului la gazeta de perete 22, le reamintește românilor ce e just, ce e nejust din punctul de vedere al lui și al tovarășilor săi; îi amenință, le re-explică ce au voie să facă în viitor, ce le este strict interzis, altfel le taie capul Teșu de la *Munca*, cel cu «Ordonanța, Ordonanța!»

Ce-o fi vrînd individul? Ce urmărește când scrie ceea ce scrie? - se va întreba cititorul revistei 22. Dacă l-a citit pe Norman G. Finkelstein (autor al studiului **Industria Holocaustului**), își va răspunde:

«Ce să facă: provoacă - fiindcă *așa se fabrică antisemitismul, antisemiții, antisraelienii, antisioniștii: dînd din falcă aiurea, fără conținere, acuzînd la întâmplare, calomniînd, mințind-mințind-mințind* - el și cei din echipa lui : Șafir, Volovici, Ancel, Braham, Al. Florian, R. Ioanid, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Laszlo, Isaac Chiva, Carol Iancu, Moscovici, Paruit, Ed. Reichman, Laignel-Lavastine, Lily Marcou - sub conducerea înțeleaptă a lui Wiesel».

De ce nu i-am imita pe evrei și în *asta*: alcătuirea de liste, fișe, dosare? - întrebare retorică. Începînd cu chiar pârâciosul de serviciu:

Andrei Oișteanu este nepotul lui Leon(te) Oigenstein-Răutu, fiul Bellei Iosovici și al lui Mihail Oișteanu-Oigenstein-Răutu (vezi Dicționarul lui Florin Manolescu, vezi pe internet, la “Galateia”, “Kadiș pentru Mișă” de V. Oișteanu). Nici el, nici verișoara sa Anca Răutu nu s-au manifestat înainte de decembrie 1989 ca opozanți ai comunismului instaurat în România. Nici ca “disidenți”. După “revoluție” nu am citit vreo declarație de dezaprobare a crimelor bolșevice, în general, nici în special de asumare a grelelor păcate ale familiei, ale comunității lor de evrei basarabeni în slujba rușilor ocupanți.

Dacă mi se va atrage atenția: copiii nu sunt vinovați de faptele

părinților, voi atrage la rându-mi atenția că acesta este un precept creștin. Or era vorba să-i imit și în asta pe evrei. Deci nu-uit - că:

a). Începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord iar după 23 august 1944 în întreaga Românie ei au fost cei care în virtutea “luptei de clasă”, i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe “dușmanii clasei”, ci și pe membrii familiilor lor până la a șaptea spiță, alungîndu-i din case, din slujbe, din școli, din universități, înfometîndu-i, declasîndu-i profesional, deportîndu-i... În acest timp fiii-fiicele tovarășilor de-alte-naționalități (Valter Roman, Răutu, Borilă, Sencovici, Apostol...) studiau, nu doar “în Uniune” (ca Iosif Sava, Janina și Ion Ianoși, Andrei Băleanu, T.G. Maiorescu), dar în putredul Occident! În care caz, ce fel de reciprocitate ni se pretinde nouă, “vânătorilor de vrăjitoare”?;

b). Decurgînd din punctul precedent - admitem: copiii nu știau ce fac părinții (ca toți bandiții, “bătrânii” nu povesteau acasă ce activitate depuneau la “minister”, la “cazarmă”), însă înțelegeau măcar că au școli speciale (“Petru Groza” din București); că frecventează clinici, magazine-magazii speciale; unii dintre ei erau aduși la școală cu mașina de la “ministerul tatei”; vara mergeau în tabere de pionieri la Artek, “în Uniune”, la Predeal, în vilele gospodăriei de partid. Copiii - nevinovați - ai marilor nedemni-demnitari comuniști vor fi întâlnit pe stradă alți copii: vor fi constatat că “ceilalți” sunt prost îmbrăcați, prost hrăniți, frecventează alte școli, nu au reviste străine, cărți, plăci cu ultimele șlagăre capitaliste, nici biciclete, patine, mingi, treninguri - vorbesc de perioada dintre 1948 și 1965. Chiar dacă părinții nu le spuneau adevărul, întrebările îi vor fi frământat pe copiii, pe adolescenții curioși-generoși. Ei: care a fost adevărul-dedus-din-întrebările-vârstei la Andrei Oișteanu? Nu a răzbătut înainte de decembrie 1989; nici după; nici un semn că ar fi înțeles ceva-ceva și că a admis: făcea parte din tagma profitorilor, a asupritorilor, a terorizatorilor României - în numele U.R.S.S.;

c). În chestiunea asumării moștenirii comunității sale: în octombrie 1998 am publicat în *Cotidianul* textul “Un protestatar de elită” (vezi și **Jurnal de apocrif**, Dacia, pag. 403). Era o replică la “Protest”-ul semnat în *România literară* de Alex. Ștefănescu. Acesta îl atacase pe Norman Manea care afirmase: [Românii] “ezită să-și recunoască propria contribuție la Holocaust”. Indignatul ștefănesc, recent țărănoist de-al lui Diaconescu, perorase: “ca membru al societății românești de azi, *refuz să-mi recunosc vreo contribuție la fapte săvârșite înainte ca eu să mă nasc*” (subl. mea). Or individul, rudimentar, după ce, neatent, accepta abuzul comis de N. Manea (dacă *românii - toți românii* - ar accepta să-și recunoască “propria contribuție la Holocaust”, în mod necesar *evreii - toți evreii* - trebuie să-și recunoască propria contribuție la Teroarea bolșevică ce care a produs Holocaustul Roșu), comenta o eroare: punea semnul egalității între “*contribuție*” (pentru care unii dintre părinți, bunici, fuseseră condamnați, unii executați) și *asumare* - care este cu totul, dar cu totul altceva, însă Ștefănescu nu ajunsese până la pagina aceea. Se vede că argumentația mea (la îndemâna ultimului alfabetizat), anume: “*fiecare membru al fiecărei comunități să-și asume faptele bune - și faptele rele - ale înaintașilor*” - fusese convingătoare, din moment ce promisem telefoane, scrisori de aprobare din partea prietenilor mei de atunci Shafir, S. Damian, Paul

Schuster, Tismăneanu.

Or A. Oișteanu păstrează o tăcere asurzitoare în legătură cu moștenirea criminală apăsînd și pe umerii săi (obligîndu-l să și-o asume, chiar dacă el însuși nu a avut vreo “contribuție”, vorba-română al scriitorului N. Manea). Ceea ce nu-l împiedecă de a fi obraznic, nesimțit, imoral când denunță “o teorie atât de aberantă, încât nici măcar nu este pedepsită de lege” - a lui Paul Goma în eseul **Săptămîna Roșie**. Care să fie acea “teorie” - nepedepsită de lege? Iat-o:

“admite Holocaustul în România, dar îl motivează, îl justifică”
(subl. mea, P.G.)

Afirmatie aiurea, iresponsabilă; acuzație cretină, infantilă, a unei ființe neevoluate. Acestea sunt apucături nedemne de un intelectual, mai ales când pretinde a face parte din Poporul care ne-a dat Cartea: ignoră textele pe care le atacă (obișnuit a avea de a face cu ne-evreii timorați, care nu îndrăznesc să contrazică un evreu, necum să-i dovedească necinstea), nu dă citate, rezumă fantezist-abuziv. Nu mă voi angaja în dialog cu acest cunoscut monologator prin educație, prin structură, ne-cititor de profesie (ca și tovarășii săi de șaibă: R. Ioanid, Shafir, Al. Florian, Laszlo, G. Andreescu, Dan Pavel), nici nu-l voi ruga frumos să binevoiască a citi, în sfârșit, textul meu, pentru a accepta evidența: *nu am justificat nicăiri, nicicând, Holocaustul - ci, rezemîndu-mă pe documente, am încercat - încerc în continuare - să-l explic...*

...Începînd prin a re-pune cronologia la locul ei: dreaptă, cursivă, succesivă, nu răsturnată, în scopul mizerabil de a prezenta efectele drept cauze, după modelul **Cărții Negre** a lui Ehrenburg și Grossmann; continuînd prin a-i arăta pe turnători cu degetul meu de turnător al turnătorilor și rostind următoarele adevăruri - dovedibile:

«A. Oișteanu, îndârjit vânător de antisemiți, nu a vorbit-scris despre faptele rele ale părinților săi, în Basarabia și în Bucovina de Nord, după 28 iunie 1940. Cu ce s-a ocupat, atunci-acolo, de-o pildă, Mișa Oigenstein, tatăl său? Dar unchiul Dan (Leonea știm: era la Moscova, cu Tismăneanu, cu Pauker)? Dar Bella Iosovici - care va deveni mama sa? Dar Roller? Dar Perahim? Dar Sorin Toma? Ce au făcut acești comuniști în teritoriile românești ocupate de dușman, atât de nemărturisit, de condamnat (doar în un an!), încât au ascuns-ascund cu îndârjire adevărul? Până și Gr. Vindeleanu, om onest în mărturie își oprește onestitatea la data de 6 iulie 1940 - mai încolo: pată albă (pe care am dreptul de a o colora în roșu, culoarea sîngelui celor din neamul meu, vorbitori ai limbii mamei mele). Cât despre Sorin Toma el sare cu “amintirile” sale de la “Galați-iunie 1940”, tocmai la “Zaporojie-august 1941”! - din aceeași grijă de a nega și cronologia și geografia, deci de a ascunde *adevărul despre cele peste 12 luni de ocupație sovietică în care mai ales evreii români au exercitat funcția criminală de comisari bolșevici*. Dacă A. Oișteanu va răspunde că el - și cei de vârsta lui - refuză să-și asume fapte săvârșite înainte ca el/ei să se nască, îl voi trimite unde i-i locul - mai întâi lângă creatura numită: Alex Ștefănescu».

Ne-cititorii mei: A. Oișteanu, R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Laszlo, Al. Florian, Dan Pavel mă acuză orbește-prostește de “negaționism”, de “antisemitism”, de “justificare a Holocaustului”. Sunt niște abuznici (de la *abuz*), mincinoși-calomniatori, fiindcă

bibliografia pe care mă reazem provine și din surse evreiești, chiar sioniste militante (M. Carp). Ei însă *nu produc citate din textele mele - de ce? Ca să nu producă dovada necinstei lor.*

Un exemplu printre altele: ei vorbesc despre “masacrarea, de către români, *aproape în totalitate* (subl. mea) a intelectualilor evrei din Basarabia și din Bucovina, după 22 iunie 1941”...

Să consultăm volumul în limba rusă **Evrei Moldovî**, realizat sub conducerea lui S. Șpitalnik (Chișinău, 2002) cu girul Bibliotecii municipale “B.P. Hasdeu”, a Bibliotecii evreiești “L. Manger” și a Joint-ului. Este un catalog al intelectualilor evrei din “Moldova, în secolul XX” (ar trebui să se înțeleagă: “din R.S.S. Moldovenească”, în realitate aria geografică este mult mai întinsă: pe lângă Basarabia și Bucovina de Nord, provincii românești, cuprinde o parte din Galiția, din Ucraina de sud-vest: zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Totodată au fost incluși evrei nativi din alte provincii românești și rusești, trăitori la un moment dat în “Moldova”).

M-am oprit la cei 251 scriitori, arhitecți, plasticieni, muzicieni repertoriați. Dintre aceștia au murit în “lagăre din Transnistria” - deci sub administrație-responsabilitate românească - următorii:

1. Goldenberg Mordehai, în 1941; 2. Trahtenberg Iosif - în 1941 (la Kamenetk-Podolsk - deci sub administrație germană); 3. Vainstein Israil - în 1942; 4. Breitman Motl : internat de către români în lagăr, din fericire a supraviețuit; 5. Aroni Samuel, inginer constructor, internat de români în ghetoul din Chișinău. A supraviețuit; 6. Brazer Abram, sculptor, grafician - decedat în 1942 în ghetoul din Minsk (administrație germană) ; 7. Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat de către români în ghetto; 8. Tkaci Efim - instrumentist, pedagog: internat în ghetto de către români, în Transnistria - a supraviețuit; 9. Schildkret Moritz, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în ghetto, unde a și murit în 1941.

Administrația românească are pe conștiință internarea a 7 oameni de cultură evrei și moartea a 5 dintre ei - chiar și unul singur ar fi fost prea-mult.

N.B: *cu excepțiile indicate, intelectualii evrei din “Moldova” s-au/au fost evacuați, în iunie-iulie 1941, în interiorul Rusiei.*

Față cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.

S-au mai semnalat tentative de a intenta procesul comunismului, de a ieși la rampă, de a cere să fie recunoscute și suferințele pricinuite de teroarea comunistă. Au fost pe loc neutralizate, bruiate, acoperite de hărmălaia bine orchestrată a holocaustologilor susținători ai tezei ridicole, false, inumane a *unicității* genocidului a cărui victimă au fost ei. Detestabilele manevre au tulburat, prin diversiuni, au sabotat, chiar interzis cererea noastră legitimă de anulare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 și a celui de la Ialta din 6 februarie 1945.

Să nu ne (mai) lăsăm intimidați, să nu mai acceptăm eternul rol de acuzat: Noi am recunoscut, am regretat sincer faptele-rele ale unor români și ale statului român, victime: în primul rând evreii și Țiganii,

iar vinovații români de crime împotriva omenirii au fost încă de acum 50 ani judecați și condamnați. Să nu ne mai lăsăm copleșiți de insulte, de calomnii, acoperiți de scuipați, îngropați de vii în “bilanțuri” fanteziste și unilaterale. Să ne cerem, să impunem dreptul inalienabil la *adevărul despre jumătatea de secol de ocupație sovietică și de teroare comunistă*! Și noi, ne-evreii am suferit, însă până acum nu am putut deschide gura fără a fi tratați de “fasciști”, de “antisemiți” - ultima găselniță fiind: “negaționisti” (ai Holocaustului).

Fiindcă echipa de zgomote a holocaustologilor împrôșcând minciuni, insulte la adresa românilor, cere mereu, mereu, cu stropi, cu spume la gură, respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii” (am citat fidel din denunțul semnat de Andrei Oișteanu), să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (dealtfel violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “și comunist”.

Nu mai mult - dar nici mai puțin.

Încolo textul Ordonanței este perfect: și noi, ne-evreii am suferit în timpul teroarei comuniste, de *rasism* (nefiind nici ruși, nici unguri, nici “de alte naționalități”), de *xenofobie* (ni se nega, ni se insulta, ni se interzicea apartenența la națiunea română, ni se impuneau termeni parazitari ca “socialist” pe lângă: republică, cetățean, cultură, caracter național, limbă (“moldovenească”).

Agitații holocaustologi: A. Oișteanu, Shafir, R. Ioanid, Braham, Ancel, Wiesel - au, nu doar și altă cetățenie, dar și o altă patrie-de inimă: Israelul.

Ce-ar fi să-i imităm și în asta: străinii - sau încă-cetățenii-români - care insultă, calomniază România ca unitate națională, pe români, ca băștinași, să fie invitați a nu mai pune piciorul pe pământul nostru și să fie urmăriți penal prin instanțele naționale;

- să nu mai fie permisă dubla-cetățenie pentru călăii românilor sub comuniști, deveniți calomniatori ai României și ai românilor; să nu li se permită intrarea în țara “tradițional antisemită”;

- să nu mai fie acceptată re-instalarea în țara noastră - unde “*antisemitismul are rădăcini adânci în istoria politică și culturală*” - citat din calomniatorul-șef Wiesel - a foștilor cetățeni români, vinovați de colaborare cu ocupantul sovietic - întâi în vreme de război, apoi de ocupație străină - și care, ca cetățeni ai altor state, au calomniat constant România și pe români;

- să nu mai tăcem - ca și cum noi am fi vinovații! - numele și faptele criminale ale acelor evrei în slujba sovieticilor; să fie trecuți prin fața unui tribunal moral (“ecologic”, vorba Oișteanului), chiar și postum - toți cei care au făcut rău României și românilor sub ocupație sovietică, precum și toți securiștii evrei care, după ce au făcut tot răul posibil în nefericita noastră țară, s-au prelins în USA, în Franța, în Germania, în Israel;

Suntem întru totul de acord cu prevederile Ordonanței de urgență 31/2002 privind “interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist și comunist” - așadar:

- să nu mai fie tolerate grupurile, asociațiile, periodicele, volumele, făcând elogiul comunismului, al sovietismului; să fie interzise

statuile, efigiile, portretele, biografiile, “operele” unor personaje odioase ca: Lenin, Stalin, Trotski, Mao, Castro, Che Guevara, Pauker, Chișinevski, Roller, Răutu, Nicolski, Perahim, Socor, Tertulian, Florian (tatăl și fiul) Nina Cassian, Voicu, Chiva, Moscovici, Lilly Marcou, Ed. Reichman...;

- să nu mai fie tolerate discursurile, intervențiile în presă, ale reprezentanților Industriei Holocaustului, purtători de minciuni și de calomnii;

- să fie expulzați de pe sol românesc acei evrei și unguri care întrețin *adevărul etnic* al lor, potrivit căruia doar “românii fasciști” au asasinat evrei, în schimb (!) evreii și ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupației Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii Românie, când au colonizat “aparatul de stat și de partid” - cu precădere blestemata Securitate.

Înapoi la A. Oișteanu: pârâciosul de serviciu se arată nemulțumit că “teoria” mea din **Săptămâna Roșie** este “atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege” - va fi regretând simpaticul etnolog că nu sunt dat pe mâna (fie și postumă...) a lui Nicolsky.

De mirare această “atitudine împăciuitoare”, pentru a folosi un tic-verbal-mental introdus de unchiul său, sinistrul Leonte Răutu și de tatăl său, Mișa Oigenstein, director al uzinei producătoare de capete pătrate, *imeni* “Ștefan Gheorghiu”. De mirare, pentru că tovarășii săi de luptă-dreaptă nu s-au sfiit să mă acuze de “antisemitism”.

Primul a fost turnătorul atitrat la Universitatea București în timpul Revoluției Maghiare din 1956, numitul Edgar Reichman, emigrat în 1958 în Israel, prelins apoi în Franța, unde a trudit în slujba Securității, în general, în special în a lui Eugen Barbu - ca “agent literar”. El a fost primul care m-a etichetat, în 1986, într-o cronică: “antisemit”, fiindcă în cartea **Din calidor** povesteam cum tata fusese arestat (în ianuarie 1941, în Basarabia ocupată) și de un enkavedist evreu;

Al doilea - cronologic - a fost traducătorul și prietenul meu Alain Paruit: el m-a deconspirat (sic) în revista *Esprit* pentru texte “antisemite” (“textele” fiind romanul **Arta refugii**, tradus de el, antisemitismul constând în faptul că scrisesem: în 1949 un securist... ungur de la Mediaș pe nume Paszty i-a anchetat pe mama și pe tata în ungurește - dacă nu știa românește - despre el mama spunea că nu avea deloc nevoie să cunoască limba română, bătea-foarte-bine-fără-cuvinte);

Al treilea a fost R. Ioanid. El a dat semnalul de atac general-concentrat. La el au participat nu doar evrei: Shafir, Oișteanu, A. Cornea, Al. Florian, Chiva, ci și *goi*-ii: G. Andreescu, Vasile Gârnet, Vitalie Ciobanu, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Lazlo, Pecican...

Am constatat: textele mele - pe care nici unul dintre atacatori-etichetatori nu le-a citit (însă au auzit ei de undeva că autorul lor nu poate fi “încadrat” în categoria “antisemit cinstit”) - îi deranjează faptul că nu neg Holocaustul (chiar dacă un contorsionist ca Shafir a găsit că aș fi “trivial negaționist”), în schimb contest *unicitatea* genocidului ale cărui victime au fost evreii, amintind și de tragedia armenilor, a cambodgienilor, a ucrainenilor, a “moldovenilor” - în cazul ultimelor două comunități arătând cu degetul spre komisarii evrei de tipul scriitorului adulat de distractivul nostru Radu Cosașu: Isaac Babel.

Înverșunarea lor împotriva-mi se datorează mai cu seamă faptului că în demersul meu *încerc să explic... ceea ce, pentru evrei trebuie să rămână în veci neexplicat și neexplicabil* - anume:

a. cronologic, evreii i-au atacat primii pe români, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940); după un an (începînd din 27 iunie 1941), românii s-au răzbunat și pe evrei - deci nu din “antisemitism tradițional românesc”;

b. victime ale nazismului german și horthysmului-szalosismului maghiar evreii au practicat pe scară largă, în România, *răzbunarea deviată*, constînd în a-i acuza - și tortura - pe români (mai cu seamă pe cei din Ardealul de Nord, între 1940-1945 ocupați de unguri) pentru că... îi trimiseseră pe ei, evreii!, la Auschwitz - campion al istoriei astfel traficate și al statisticelor falsificate fiind Elie Wiesel, tatăl “spiritual” al holocaustologilor.

În această modestă acțiune de rostire a adevărului și numai a adevărului am fost lăsat singur în fața haitei-de-vânători-de-antisemiți. Cu excepția-excepțională a istoricului Mircea Stănescu (alt “sinucigaș”), nu am remarcat vreo luare de poziție, publică - nu întru apărarea mea (am dovedit: știu să mă apăr și singur), ci întru apărarea adevărului istoric privind întreaga noastră comunitate românească.

Evreii din echipa lui Wiesel mă acuză de “antisemitism”. De ce până acum nu mă vor fi acuzat și de “antiromânism”?, doar mai ales pe românii mei îi criticasem-acuzasem de o mie de păcate?

Din acest motiv să nu se manifeste, acum, “românii mei”?

Să învățăm de la evrei?

Să învățăm de la evrei!

Să nu învățăm de la evrei minciuna-etnică.

Paris, 6 februarie 2005 - șaizeci de ani de la Ialta.

IV

Gabriel Andreescu...

...mi-a trimis următorul mesaj după ce primise “Să învățăm de la evrei...?”:

>Tue, 8 Feb 2005 19:52:27 +0200

>De: Gabriel Andreescu <gandreescu@apador.org>

>À: paulgoma@free.fr

>Objet: Re: UN TEXT:

>Stimate domnule Goma,

>Multumesc pentru ideea de a-mi trimite textul. Cuvintele cu care ma
>gratulasi nu imi pot schimba marea apreciere pentru ceea ce ati facut
in trecut si tristetea ca va distrugeti fiinta intr-o batalie in care, de
aceasta data, dupa modesta mea parere, nu aveti dreptate.

>Urindu-va sanatate,

>Gabriel Andreescu<

I-am răspuns:

Paris, 9 februarie 2005

Domnule Gabriel Andreescu,

V-am trimis textul “Să învățăm de la evrei...?”, nu pentru a vă, vorba Dvs., “gratula” (prin cuvinte); nici de “a vă convinge de... “dreptatea” mea, ci pentru a vă aduce la cunoștință p a r t e a m e a d e a d e v ă r, într-o mărunță-chestiune care mă privește direct, după cum mă direct privise și o altă mărunță-chestiune botezată: “drepturile omului” - începînd din 1977.

“Drepturi” pentru care și eu (dacă nu s-a înțeles, amănunțesc: “pentru care drepturi-ale... - chiar și eu” am avut de suferit - o trag și în momentul de față, în al 28-lea an, spre deosebire de Gabriel Andreescu, cel care a făcut din “drepturile omului” o meserie; o carieră; o slujbă; onorată - și binișor remunerată (cum așa: primești bani pentru că aperi drepturile omului?)

Îmi iau dreptul să-l întreb pe Gabriel Andreescu - apărător-oficial-al-drepturilor-omului la congrese, colocvii, conferințe, dezbateri:

1. Ce fel de d r e p t u r i apără el pe unde umblă?;

2. Cine sunt o a m e n i i ale căror drepturi le apără Gabriel Andreescu - contra plată?

Fiind eu un egoist notoriu, încep (contra)exemplele cu mine:

- Gabriel Andreescu, “prietenul meu”, din 1990, a devenit rapid, fără tresărire, complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în campania de denigrare a mea, autor al volumului de mărturii **Culoarea curcubeului**: mă plânsesem că editorul Liiceanu retrăsese cartea din librării imediat după apariție (iunie 1990), o depozitase, iar în 1992-93 o trimisese la topit: G. Adameșteanu a organizat, prin revista 22 - cu binecuvântarea Monicăi Lovinescu - apărarea lui Liiceanu și acuzarea autorului cărții distruse că... îl calomniază pe bietul distrugător de

carte;

- G. Andreescu a fost complice (credincios) al Gabrielei Adameșteanu și după aceea: revista 22 a publicat în rafală texte calomnioase la adresa mea, dar a refuzat să tipărească răspunsurile mele la diatribele delirante ale Biancăi Marcu-Dumitrașcu-Balotă, D.C. Mihăilescu, M. Iorgulescu, P. Barbăneagră, M. Martin ș.a., ș.a.;

- G. Andreescu a fost complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în lunga campanie dusă de revista 22 împotriva **Jurnalului** meu **I-II-III**, editat de Nemira în 1997, iar la “Serata” lui I. Sava, din 1997, nu a rostit o silabă de protest când tovarășa sa de viață și de idei (sic), Adameșteanu, gâfâit secondată de A. Cornea - a spus despre **Jurnal** că nu l-a citit (ca să nu i se tulbure... tulburatura...) - ceea ce nu a împiedecat-o deloc să-l condamne hotărât!- **Jurnalul**, de el este vorba, în continuare ; nu a mișcat în front nici în momentul în care Adameșteanu-Cornea, au avut nerușinarea de a “explica” telespectatorilor că Goma este vinovat de agresiunea palestinienilor împotriva Monicăi Lovinescu, la Paris! Iar când I. Sava l-a întrebat ce crede despre **Jurnalul** lui Goma, G. Andreescu a răspuns - la obiect... - că Goma a suferit mult la viața lui și că este un personaj dostoevskian...;

- G. Andreescu m-a atacat în presă à propos de “antiamericanism”;

- G. Andreescu m-a atacat în presă, pentru “antisemitism”- în particular recunoscând că nu citise textul vitejește combătut.

Gabriel Andreescu regretă sincer că... îmi distrug ființa într-o bătălie în care, de astă dată, nu am dreptate.

Dacă ar fi gândit-scris - de pildă: “bătălia [deși detest termenul, ca și “luptă”] pe care - și de astă dată - o vei pierde” (eu, Goma), totul ar fi fost corect: gramatical, logic și... drept-uman. Dar că voi pierde... Care bătălie? - acțiunea în care sunt angajați mii, zeci de mii de persoane?

Dar admitînd că am pornit la o “bătălie”, cea pe care o vei pierde - din care motiv o vei pierde?: fiindcă sunt slab?, fiindcă am fost trădat de toți colegii-camarazii-tovarășii mei și am rămas singur-singurel?

Ei bine, nu: G. Andreescu mă anunță că pricina rezidă în faptul că... nu am dreptate.

Dar asta este o contaminare lingvistico-logică! A luat-o de la Gabriela Adameșteanu, complicea sa vreme de un deceniu de conviețuire. Ea se pomenea anunțînd: «Eu reprezint!» - atât, nu continua, pentru a lămuri ce anume reprezintă ea. Iată-l și pe fostul prinț consort gîndind-sonorizînd eclipse socialiste adameștenice: «Nu ai dreptate!» - punct.

Ca să putem continua discuția, accept că nu voi fi avînd dreptate (punct!) “în mod obiectiv”, fiindcă eu apăr, subiectiv, p a r t e a m e a d e a d e v ă r - dar oare *de ce* nu am eu dreptate-punct?

Fiindcă, după G. Andreescu, dreptate avea Liiceanu, filosoful-editor, ucenicul lui Noica - când trimitea la topit cartea mea de mărturie **Culoarea curcubeului** ; avea dreptate G. Adameșteanu, când se făcea părtaşă a nesfârșitei fapte culturale a Liiceanului editor-topitor de carte, precum și a imensului țățism (vine de la *țață*) rostit-scris de Monica Lovinescu în 22, la sugestia sfetnicilor dumisale: Adameșteanu și Liiceanu: “**Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul**

Goma” - și nu a încetat de a mai avea dreptate (el, G. Andreescu de astă dată) după ce, despărțindu-se de șefesa 22-lui, a comunicat pe calea presei că dânsa fusese totdeauna o denunțătoare.

Totdeauna... Și ce făcuse el, atâta timp, atâta timp, sub același acoperiș, cu o denunțătoare? Dacă aș fi rău, aș întreba: turnaseră dimpreună - «tu te ocupi de scriitori, eu de politicieni»?

“A nu avea dreptate...”

Așadar acesta este motivul pentru care Gabriel Andreescu, industriaș al drepturilor omului îi ignoră alegru pe românii din Bucovina și din Basarabia ba, la întrebarea unui basarabean ce crede despre Basarabia, a răspuns că pentru el nu există Basarabia, basarabeni, ci numai drepturile-omului!; a militat-pentru și a consimțit la criminalul Tratat cu Ucraina - cum ar veni; pentru drepturile absolute ale oamenilor ucraineni asupra ne-oamenilor bucovineni și basarabeni: aceia nu aveau deloc dreptate când se plâneau de persecuțiile la care îi supuseseră “frații” ruși o jumătate de secol; apoi “verii primari” ucraineni, de când deveniseră independenți, deci liberi să persecute ei pe alții, să le interzică limba, școlile, cărțile, periodicele; de disprețul suveran-analfabet al istoricului Zoia Petre, cea care îi desemna pe românii din Basarabia și din Bucovina: “românofoni”;

Au dreptate - după Gabriel Andreescu - doar minoritarii din România, nu și majoritarii; dreptate au numai ungurii, numai evreii (bietii țigani: deși minoritari, ei au fost, vor fi folosiți, dar “dreptate” nu vor avea vreodată) - nu și românii atunci când cer stabilirea și recunoașterea a d e v ă r u l u i despre rolul evreilor în anul de cumplită ocupație sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord, începînd de la 28 iunie 1940; despre rolul ungurilor în Transilvania de Nord, ocupată de ei (nu de “fasciști”, nici de “horthysti”, ci de unguri) la 1 septembrie 1940 - precum și a d e v ă r u l despre responsabilitatea românilor și a ungurilor în persecutarea-masacrarea evreilor și a țăganilor.

“Dreptate” și “adevăr” nu se suprapun, nu sunt chiar același lucru - (ne)stimate Gabriel Andreescu, salariat (în curînd pensionar) al Drepturilor omului (din România).

Eu credeam că “drepturile omului” sunt pentru toți oamenii, nu doar pentru dulăi. Fiindcă o a m e n i sunt (chiar) și românii, nu doar ungurii; sunt o a m e n i și ne-evreii (de-o pildă; victimele evreilor), orice-ar pretinde evreii - orice-ar crede Gabriel Andreescu.

Sau poate mă înșel iar? Fiindcă nu am “dreptatea” invocată în mesaj? Sunt gata să dialoghez cu oricine știe ce este un dialog; cu oricine este de bună credință; cu oricine care, înainte de a calomnia, de a anatemiza, de a antisemitiza, dovedește că se află în cunoștință de cauză - cu osebite în greaua-peste-poate operațiune a citirii prealabile a textelor pe care le condamnă cu înverșunare - în cor și în-mod-organizat.

Altfel avem de a face cu un diktat, nu cu o dezbatere.

Sănătate,

Paul Goma

V

Paris, 13 martie 2005
Dragă Mircea Stănescu,
dragi prieteni,

Am întors pe toate fețele spusele lui N. Plesită în emisiunea de TV în legătură cu soția mea, Ana Maria. În ciuda revoltei, a durerii resimțite, nu am găsit nimic nou în folosirea și a acestei “arme” de către Securitate în scopul umilirii “dușmanului”: pângărirea imaginii femeilor lui: mamă, soție, soră, logodnică, prietenă.

Nimic nou - pentru mine:

- În 1949, la Securitatea din Mediaș, mi-a fost pângărită m a m a, prin simularea, punerea în scenă a unui viol în grup. Sub conducerea maiorului Ion Buzescu și a căpitanului Paszty, după ce a fost bătută, a fost dezbrăcată, întinsă pe o masă, toți cei vreo șapte securiști au scuipat-o, pe rând, ca într-un scenariu bine învățat, între picioare, înjurînd-o, tratînd-o de curvă, amenințînd-o că o vor face poștă - dacă...

Acestea nu le-am aflat din gura mamei, ci le-am auzit, nopți la rând, spuse de ea, în șoaptă, tatei. Tata o consola cum putea, aducîndu-i aminte că fusese doar “teatru”... La un moment dat mama a țipat, spunînd că, dacă ar fi fost violată cu adevărat, nu s-ar fi simțit atât de umilită, atât de murdărită.

Vreme de 18 ani am purtat în mine această rușine-de-nemărturisit: simularea violului, chiar dacă nu eram femeie (eram însă fiul femeii). În închisoare, în domiciliu obligatoriu ascultam cu toate urechile mărturiile celorlalți colegi de suferință despre torturile la care fuseseră supuși ei și membrii familiilor lor - însă niciunul, niciodată nu a vorbit cu glas tare despre ce vor fi suferit femeile lor: torturi adevărate, simulate. Chiar de vor fi știut. Fiindcă acestea nu se povestesc, nu se mărturisesc.

În 1969, când am scris **Ostinato**, am atins această durere de nepovestit; apoi în **Gardă inversă**, în **Patimile după Pitești**, în **Arta refugii**. Partea a doua din **Justa** este dedicată pătimirilor colegelor de facultate și prietene, după Revoluția Maghiară “Toria” și “Diana” - nume de împrumut. Un text: **Castelana** (needitat) este închinat în întregime acestei “practici” a Securității aplicată femeilor noastre.

Iată-mă, deci, în martie 2005, ca unul care deși am “experiență” (mai corect: avînd știre de astfel de metode) - mă aflu dezarmat: un securist a pângărit-o pe soția mea și mamă a fiului meu - *de astă dată în public și nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat*.

Pot eu face mai mult decât am făcut? Mai eficace - împotriva Securității? Chiar dacă l-aș uide pe Plesită (ceea ce ar însemna că va trebui să-mi spăl mâinile până la sfârșitul zilelor - or eu am alte preocupări), ce ar trebui să fac cu celelalte victime ale Securității, prezente la “dezbateri”, însă devenite, prin t ă c e r e : complice? Să le omor și pe acelea? Și unde am ajunge?

Drept care rămân la ceea ce începusem încă înainte de alegerile din 2004: *plîngerile și chemarea în fața justiției a celor 13 securiști - și a lui Ion Iliescu, să nu se uite!*

Vă salută

Paul Goma

VI

Paris, 11/23 aprilie 2005

NECITITORII-ACUZATORII NEMILOȘI
AI MEI:
H O L O C A U S T O L O G I I

Unul dintre extrem de puținii prieteni care mi-au rămas după operația “antiteroristă” (sic) organizată - de astă dată - de Comandoul Holocaustologilor și care a băgat groaza în bravii intelectuali români, amenințati cu : «Ordonanța, ordonanța!» prin gura căprarului Teșu...

...Începusem a spune, deci, că un prieten mi-a pus deunăzi întrebarea:

«De ce nu te-or fi dînd în judecată cei care te condamnă pentru “antisemitism”?»

Nu am știut ce să răspund. Mai ales că subînțelesul viitor (or să mă dea mâine? poimîne?) nu era deloc sigur. Am ridicat din umeri și am rămas pe gânduri:

De decenii, întâi în România, apoi în exil, în loc să fiu tratat-insultat de, să zicem: «tuberculos» (sau schiop sau bîlbâit - sau și mai grav: de basarabean), securiștii și unii dintre legionari îmi aruncau: «Jidovitule!». În timpul ultimei arestări, în 1977, generalul Pleșiță, pe atunci bulibașă suprem al Scârnavului Criminal Organ îmi mîngâia auzul, șoptindu-mi urletul: «Jădane!», cu accentul lui curat-jădovesc, dupe Argeș-în-jos. Nu altfel îmi zicea pionerul-securist V.C. Tudor, întâi în *Săptămîna* lui Eugen Barbu, a lui Ulieru, a lui Dinu C. Giurescu, a lui Ciachir, apoi “după revoluție” în *România Mare*, când mânca el jidani pe pâine, evitînd a se privi în oglindă.

Direcția atacului s-a modificat - tot la indicația-prețioasă a Securității. Încă din primăvara anului 1977, “când cu drepturile omului”, Organa dădea directive precise de dezinformare: «Să fie lansată acuzația de “antisemitism”, făcînd apel la evrei individual și la Statul Israel, doar ne aflăm în relații bune cu Dînșii...»

Dînsul H. Zalis - de la București - a fost, cronologic primul arătător cu degetul, într-o scrisoare... privată ajunsă, în toiul mișcării pentru drepturile omului din 1977, în cutia mea poștală prin amabilitatea Securității; apoi Dînșii Iosif Petran, de la Tel Aviv, prin *Revista mea*; Al. Mirodan, tot de pe-acolo; Ed. Reichman, de la Paris, în *Lupta*, în *Le Monde*, apoi...

M-au lucrat bine “Dînșii”:

Începînd din toamna anului 1971, după ce mi se editase **Ostinato** în Germania Federală și în Franța (și în italiană, însă Balaci, Potra, Bușulenga cumpăraseră, pentru Ceaușescu întreg tirajul) când stewardessele de pe avioanele companiei Elal, înainte de aterizarea la București, cereau călătorilor “să predea la bord cărțile lui Paul Goma” - însă de Soljenițin, de Cioran, de Eliade nu pomeneau; după 1 aprilie 1977, când au “colaborat” cu tovarășii lor de la Ambasada USA în moralul scop de a bloca, la Europa liberă, știrea arestării mele.

În septembrie 1977, când înțelesesem că va trebui să părăsim

România și pentru că aflasem cum anume “apărau” israelieniștii drepturile omului, mi-am îngăduit o glumă nesărată: am telefonat la ambasada lor, mi-am spus numele (mi-l cunoșteau doar funcționarii lor erau de-ai noștri!) și am întrebat ce forme sunt necesare pentru a cere azil politic în Israel, într-o scăpare de dictatura comunistă din România... Am provocat, nu doar un refuz politic, cum mă așteptam, ci unul în panică; urmat de promisiuni - dezinteresate - de intervenții amicale pe lângă alte țări, ce doresc: Suedia?, se face!; Canada?, cum nu, se face pe loc!; Franța?, se face, se face, orice se face, numai să nu cer azil politic în Israel, care tocmai are mari-probleme... Înțeleg eu ce fel de... Apoi amenințări abia voalate: dacă încerc să stric și relațiile israelo-române, cum făcusem cu americano-românele, să nu mă aștept la trai liniștit, oriunde m-aș stabili (încă nu mă avertizase generalul Pleșiță cu Brațul Revoluției care Lung este el, dar în seara de 19 noiembrie 1977 (ajunul plecării noastre din România), în biroul lui, auzindu-l formulat, am făcut legături nepermis de abuzive, zicând în sinea mea: «A-ha...»).

...În fine, în ultimii 3-4 ani a fost pusă la treabă artileria grea, adusă cu mari sacrificii ba de la Washington, ba de la Praga, ba de la Tel Aviv, apoi de la fața-locului: de la *Dilema*, de la 22...:

Radu Ioanid, celebru prin maniera de a formula calm, așezat, politic, documentat... nu doar neadevăruri obraznice, strigătoare la cer; nu doar fapte, cifre, statistici inventate pe loc, senin, de parcă fabricantul ar fi mâncat semințe de bostan, nu ar fi rostit de la tribuna Procurorului Popular (prin gura mătușii sale Sașa Sidorovici, tovarășa de viață a Brucanului) acuzații, puneri-la zid care, în contextul de azi te pot trimite în pușcărie exact ca în Epoca de Aur, pe când și membrii clanului său “Ioanid”-“Mușat” și încă alte nume conspirative precum Leibovici, grăbit-românizate făceau parte ca milițieni, securiști, spioni în Occident - din Aparatul Terorii Bolșevice impus de NKVD prin sinistrul consăngean Nicolski-Grünberg (nici o legătură cu Grünberg, bunicii materni ai soției mele, Ana - cu care prilej reamintesc: sunt tată-de-copil-evreu).

R. Ioanid este individul pe care niciodată nu-l poți prinde cu minciuna. Fiindcă nu minte niciodată? Ba da, minte tot timpul, în toate, însă când i se dovedește cu probe că a rostit-scris neadevăruri, el nu tresare, nu roșește, nu recunoaște că a greșit-mințit; și în nici un caz nu se scuză pentru “scăpare”. Rămâne calm, liniștit - tăcut. R. Ioanid este un om (îi zic așa, din comoditate) care disprețuiește omul care nu-i ca el, ca ai săi. El nu-l urăște, cu stropi, isteric, pe român, ca Wiesel, ci îl consideră, dacă nu un nimic, atunci, un *ceva*; cu care nu se dialoghează. R. Ioanid nu știe ce este *dialogul*, cu atât mai puțin luarea în seamă a obiecțiilor, contestațiilor, negații ale interlocutorului - pentru el nu există “interlocutor”, doar acuzat-gata-condamnat; el nu cunoaște, nu practică decât diktatul, ukazul; el “demască”, el culpabilizează; ca un Țurcanu II, el “reeducă”, fabrică fioroși fasciști-legionari-antonescieni-antisemiți, casapi de evrei, băutori de sânge evreiesc. Cu ajutorul terifiant al politicii-de-amenințare-teroristă americano-israeliană, el și ai săi bolșevici de viță stră-veche asiatică urmăresc des-creierarea *goi*-lor români, inventarea noului-om-nou, cel care, de bunăvoie-și-nesilit-de-nimeni, cu glas tare, se va declara vinovat de

“unicul genocid”, cel al evreilor și cu-drag va consimți să plătească, în cadrul campaniei de strângere a cotelor de recuperare, ultimul bănuț destinat a cumpăra lapte pentru copil, va renunța cu entuziasm la singura-i cămașă încă neruptă (cum făcuseră în 1907 strămoșii lui, țărani români față cu amenințările-cu-jandarmii a strămoșilor arendași, zapcii ai lui “R. Ioanid”, ai lui “M. Shafir”) : cu valoarea (sic) a ei - a cămășii nerupte - Zidul Ierusalimului va căpăta încă un centimetru lățime și chiar un centimetru înălțime, pentru a-i închide total, definitiv, în propria lor țară, pe *goi*-ii - altfel semiți - palestinieni. R. Ioanid pe după cap cu ceilalți komisari din nou-creatul, la Cotroceni, *Minister al Culpabilizării Naționale prin Holocaustizare* este o creatură convins(ă) că ne-evreii fac parte din alt regn (iată, nu am spus: din altă rasă, fiindcă l-aș umaniza - și nu merită). Din acest motiv afirm că “R. Ioanid” face parte din regnul mineral.

Nu-mi poate ieși din... inimă emisiunea televizuală de acum două luni, în care participanții au fost invitați să spună cam câți dintre evreii nelocalnici trecuseră Prutul în Basarabia și în Bucovina de Nord, (ocupate de URSS la 28 iunie 1940), plini de entuziasm, dorind să participe la edificarea socialismului și pe teritoriile românești răpite și, din constructori, deveniseră destructori a tot și a toate: piatra peste piatră, cultură, religie, limbă, aer - și vai: om; deveniseră - odată ce puseseră piciorul pe malul stâng al Prutului, emeriți komisari ai Armatei Roșii, creație a lui Trotski.

J. Ancel (statisticianul șef al Holocaustului românesc) a avansat o cifră (30.000), Lia Benjamin: vreo 40.000, R. Ioanid în jur de 20.000. Un istoric de la Chișinău a scos fotocopii după documentele din arhivele NKVD și a anunțat: 150.000. Ancel s-a arătat atins la onoarea lui de specialist în materie, Lia Benjamin - și dânsa. Numai R. Ioanid a rămas neclintit. De piatră. Pe el, istoric vestit al “problemei”, nu l-a tulburat cifra - verosimilă, dar mult diminuată a NKVD-ului. Lui nu i-a făcut nici cald nici rece.

De ce? Fiindcă R. Ioanid deține *alte* cifre, *alte* adevăruri: cele ale regnului mineral al său. El știe - a venit de la Washington cu “decizia” gata luată: **nu contează adevărul, ci aplicarea diktatului.**

Adevărul... În chestiunea Teritoriilor Ocupate de URSS în 28 iunie 1940 și în a sovietizării barbare a Basarabiei și a Bucovinei de Nord vreme de un an (“Întâia Ocupație” - până în iulie 1941, “A doua” a început în martie 1944 și nu a luat sfârșit nici în ziua de azi) toți evreii - repet: toți evreii de pretutindeni au instituit secretul absolut asupra:

- *numelor* (adevărate, ca și falsele-nume) ale celor... nu 150.000, dar măcar ale celor 1.500 de evrei care după ce și-au făcut mâna pe basarabeni și bucovineni între 28 iunie 1940 și iulie 1941, după 23 august 1944 au alcătuit partea activă, profesionalizată a Aparatului Terorist Bolșevic instaurat în întreaga Românie;

- *faptelor*... revoluționare aplicate pe spinarea nenorociților basarabeni și bucovineni - nu doar români, ci și ruși, ucraineni, bulgari, găgăuzi, polonezi, germani, evrei... - considerați “dușmani”, burjuj, “culaci”, “trădători ai revoluției și ai URSS”... - arestați, torturați, executați sumar pe loc, alții “doar” condamnați și trimiși în Siberia, în fine alții deportați-fără-“hârtii”, pentru decenii, în Estul și Nordul Îndepărtat - se evaluează că numai în iunie 1941, bolșevicii au

deportat cca 30.000 de oameni, bărbați, femei, bătrâni, copii.

De ani de zile încerc să pătrund acest “secret mortal” (și profund imoral), cel ascunzînd numele și faptele “voluntarilor” evrei în intervalul 28 iunie 1940 - 15 iulie 1941, în Basarabia și în Bucovina sovietizate.

Există câteva mărturii ale unor evrei, dar numai despre ei înșiși, dacă fuseseră la rîndu-le “represați”, dar nici un cuvînt despre faptele lor pe cînd ei înșiși “represau” pe alții - ca enkavediști, comisari, simpli funcționari - deși în acel an de groază nu au existat “simpli funcționari”, doar auxiliari a NKVD. Am aflat - câteva nume:

- Cei doi frați ai lui Leonte Răutu-Oigenstein: Mișa, tatăl lui Andrei Oișteanu și Dan. Deasemeni Bela Iosovici, care va deveni mama băieților Valery și Andrei (Oișteanu);

- M. Roller;

- Perahim - mort de curînd, la Paris, în cartier vecin cu Belleville, Ménilmontant;

- Sorin Toma: odată la adăpost în Israel, cel care încercase să-l înlocuiască pe Arghezi cu tată-său și-a publicat “amintirile”: bolșevicește de selective; deși mereu promite că va ajunge la Chișinău, ajunge cu scrisul la Zaporoje (în anul următor). Si el evită locul-crimei.

Toți cei înșirați au murit, au scăpat de Nürnberg II.

Au mai rămas în viață - oricum, erau până anul trecut, aici, la Paris, în cartierul nostru, Belleville - câțiva unchi, veri, mătuși ale lui R. Ioanid care și-au reluat numele: Leibovici.

R. Ioanid a comis textul “Între Belleville și București”, publicat în *Observator Cultural* al lui I.B. Lefter : lung, mincinos, cu citate falsificate, cu “afirmații” (ale mele!) deturnate sau/și inventate, nu puține rezemate pe “izvoare sigure”, ca notoriul securist dezinformator M. Pelin, decenii lungi adjunct al lui I.C. Drăgan, dimpreună cu Traian Filip la agentura securistă de la Milano - text devenit, nu doar de referință, ci Evanghelie a holocaustologilor subalterni:

O evanghelie crezută-și-necercetată: ca în societățile care nu cunosc *cititul* - necum *citatul* - toți, dar toți cei care m-au atacat ulterior, au făcut trimitere la R. Ioanid. Simpla pomenire a titlului (și fals și idiot) - a articolului “Între Belleville și București”, a ținut loc de informare, de lectură; articolul acela a devenit directivă, ordin, astfel scutindu-i pe toți agresorii de *a citi* și de *a cita* corect din eseul meu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** - nu este inutil să dau titlul întreg. Oile luate orbește după Berbecul-cel-Mare: R. Ioanid, m-au acuzat, în deplină necunoștință de cauză, de “antisemitism”.

Or nimeni-nimeni dintre cei pe care îi voi pomeni mai la vale nu citise cu minimă onestitate ceea ce condamnase hotărît: nici Berbecul-cel-Mic (M. Șafir), nici membrii de drept ai turmei: A. Oișteanu, Al. Florian, G. Andreescu, Dan Pavel, A. Cornea, O. Pecican, Laszlo Alexandru, V. Gârneț, V. Ciobanu, W. Totok, Ion Vianu, Teșu Solomovici, D. M. Gheorghiu, Lavastine, Isaac Chiva, Alain Paruit, Ed. Reichman, D. Vighi...; acești, dragă-doamne, scriitori, oameni familiarizați cu litera tipărită nu citiseră ce scrisesem eu, posmagii le fuseseră rumegați la Centru, la Tel Aviv, la Washington.

Vor mai fi și alții de care încă nu am cunoștință. Singurul dintre

vitejii macabei care a recunoscut negru pe alb că... nu citise ceea ce combătuse a fost, în urmă cu o lună, Dan Pavel. Este foarte adevărat: “onestitatea” lui este o vulgară șmecherie găinărească dupe Dâmbovița, însă optimist fără leac fiind, îmi zic:

«Proporția (1 din 20) este extrem de îmbucurătoare, dătătoare de speranțe într-un viitor de aur al țărișoarei noastre dragi - doar este vorba de intelectuali subțiri, de oameni de cultură, de scriitori-îndrăgiți, de, cum li s-a tot zis: *directori de conștiințe*. Deci Trăiască România cu ai săi intelectuali, rezistenți prin...

Prin ce? Prin cultură? Cult să fie insul ignorant? Ne-cititorul? Cult acela care, deși nu a citit un text, se trezește vorbind despre el, în termeni neavînd legătură cu “cultura”, ci cu Codul Penal («Ordonanța, Ordonanța!») lui Teșu Solomovici)? Prin ce altceva sunt “rezistenți”, intelectualii noștri preferați?

Prin “ceva” care permite supraviețuirea nisipului fost cândva, în timpuri de legendă, piatră - dacă peste ea trecuseră toate apele...

Un alt proeminent holocaustolog ne-cititor al textelor mele, dar nemilos combătute este aghiotantul tovarășului R. Ioanid:

Michael Shafir: proaspătul profesor la Facultatea de Studii Europene de la Universitatea Cluj, a fost cercetător la Europa liberă, agent electoral al lui Iliescu în 2000 și purtător de servietă al lui Wiesel în legendara sa “întoarcere acasă” (la Cimitirul Vesel de la Săpânța, nu la Memorialul Anticomunist).

[Se poate să-l uităm pe Elie Wiesel?, laureatul Premiului Nobel pentru Pace? Nu se poate. Wiesel, acela carele, avînd grave probleme de cronologită și de geografită - mai degrabă tulburări de identitate, el dorind din adîncul viscerelor să fie considerat ungur, numai că nu se mai putea - povestează la televiziunea franceză că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944 “de către jandarmii români”. La observația lui Eugène Ionesco: din septembrie 1940 până la sfîrșitul anului 1944 Ardealul de Nord fusese ocupat de unguri, deci jandarmii nu puteau fi români, Wiesel răspunsese, rîzînd, că nu are importanță, francezii tot nu cunosc istorie... Tot el fiind cel care urlase dement, cu stropi, cu ochii gata să-i iasă din cap: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!» /evrei/].

Întorcîndu-ne la M. Shafir, spuneam că omul și-a văzut visul cu ochii: ajuns la pensie a fost recunoscut și ca un eminent broșurist. Pe bună dreptate: la cei 60 ani ai săi, a căpătat faimă internațională și coroană de moderator profesionist de colocvii, dezbateri, mese rotunde, nunți cu dar (mai ales!) și alte cumetrii. Altfel și el, ca toți nerealizații dintre evrei, la vizita medicală găsiți inapți de a deveni coloniști sălbatici în Israel, după un lung ocol prin... repatriere în Israel: SUA, Germania, Cehia, s-a întors în România cea detestată de totdeauna, motiv pentru care a fost uns profesor de Holocaustologie taman la Cluj. De ce la Cluj? Dar nu grăit-a Zarathustra-Wiesel că evreii din Ardealul de Nord fuseseră trimiși la cuptoarele Auschwitz-ului de către bestialii jandarmi ai guvernului român, fascist, antonesciano-legionar?...

Nu mă pot stăpâni de a cita dintr-o conferință a sa rostită la Tel Aviv, 2003-12-21 (capturată de pe internet):

“De la evreu-goy la goy-evreu”

“Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania

“Provin dintr-o familie total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familiei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancăm supă de gaina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care definește sarbatoarea evreiasca in urmasorii termeni: "ei au incercat sa ne lichideze, noi am invins, pofta buna!".

“Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara, unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era "vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):

“«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe saptamina, si atunci numai la bucatarie.»

“Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie totala fata de orice fel nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci”.

Atunci - sublinierea mea. Dar după atunci?

Insuportabil la M. Shafir - nu doar la el - : *nesimțirea etică*. Vorbește despre străbunicul său, arendaș, făcînd glume proaste, însă nu pe seama bunicului (care putea fi chiar și el vinovat de răscoala țaranilor la 1907), ci pe a noastră, ascultători-cititori bănuți de el a fi înclinați să credem că arendașii evrei, bieții de ei, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu revolta - doar așa glăsuise o jumătate de secol ukazul lui Roller. El (M. Shafir) vorbește - *acum* - de “repulsia față de orice naționalism” - însă doamne-fereste, nu și de *rasismul pur și dur practicat de evreii și de ungurii bolșevici față de majoritarii români în România ocupată de ruși din 1944*. El ironizează “tema 1907”, ca să nu zăbovească la mizeria cumplită și la exasperarea explosivă (a și explodat!) a țaranilor români. M. Shafir să fie sigur: mai târziu - cât de târziu! - dar tot *nu* a învins “adevărul” său, etnic - poftă bună! - reambalat în zeflemeaua dezinformatoare. **Adevărul istoric** rămâne, în ciuda Rolleriei teroriste asupra memoriei noastre, a ocupațiilor, oricâte poște-bune și-ar ură, cu gura până la urechi, holocaustologii după fiecare ședință de antisemitizare a *goi*-lor - acesta: printre alte păcate - primul fiind cel de la 1878 - arendașii-zapcii evrei au purtat,

orice-ar pretinde rollerii și urmașii lui bolșevico-sioniști, o mare parte din vina tragediei române de la 1907;

Nesimțirea etică (și etnică) a lui M. Shafir domnește și în episodul bunicii sale:

Să nu aibă M. Shafir habar *acum* că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timișoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Țigane (bozgore, jidane)...», înfunda pușcăria pe loc, fiind condamnat pentru «ură de rasă»? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea «să fie conștient de ridicolul situației» - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferența, la Tel Aviv?: era conștient de propria-i insensibilitate etnică, fiindcă «situația» inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu și pentru unguri, nu și pentru evrei. Ridicol este el, acum, prin «naivitatea» (și nonșalanța) amintirilor-din-copilărie, vădind ne-frica de a fi vreodată făcut răspunzător și pedepsit pentru faptele sale rele. Ridicolă până la grotesc, afișînd o grețoasă țâfnă de grofesa unguroaică disprețuindu-i imperial pe valahii împuțiți) era, atunci, bunica lui M. Shafir: deși evreică-budapestană trăitoare la Timișoara, cunoștea foarte bine realitatea din Vechiul Regat de dinainte de 23 august 1944, deci știa: când spuneai: «unguroaică», spuneai: *servitoare*. O deosebire: după instaurarea comunismului o slujnică româncă rar ajungea directoare de fabrică sau rector universitar - o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct-la-orice...

Ce anume le va propune - la Universitatea de la Cluj - viitorilor profesori din Învățământul Holocaustului și studenților, Michael Shafir, broșurist emerit și celebru necititor de texte atacate, ale unor autori etichetați orbește: «trivial-negaționiști»? Obiceiul de a azvârli fără temei grave, cvasimortale acuzații? Obiceiul de a arăta cu degetul și de a «demasca» pe alții, pe oricine - ce nu face omul sărac pentru o bursă, pentru o jumătate de catedră, pentru o «sinceră-considerație»? Ca la Pitești, în reeducare, nefericitul va ajunge să declare că tată-său fusese jandarm în Transnistria, maică-sa responsabilă de bordel. Care va fi prețul (dedus din «recuperări») pentru o astfel de autodenigrare, autodistrugere, autonegare, autodenunțare: cei 10.000 dolari, promiși de istericul Ephraim Zuroff?

Va fi el, M. Shafir - altfel un oarecare măgar! - profesor, la Cluj, la catedra de trivial-negaționism a textelor necitite? Va ține cursuri de autoreeducare - la Pitești Bis?

[Să facem un ocol pe la Paris: orice-ar zice americanolatrii - mai ales holocaustologii din România - Parisul rămâne cutia de rezonanță în bine, în rău a lumii. Am mai notat, au observat și unii jurnaliști (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

De fiecare dată când o comunitate ocupă avanscena cu tragedia ei națională, brigăzile de intervenție ale studenților evrei, ale «sioniștilor de stînga» din Franța provoacă un *scandal* (termenul este folosit, subliniat de *N.O.*), în scopul de a re-atrage atenția presei asupra Holocaustului, de a o menține acolo, nelăsînd-o să se «rătăcească» la alte «mici accidente istorice». Când acum vreun deceniu Le Pen s-a scăpat și a zis că Auschwitz-ul fusese «un detaliu al istoriei», s-a produs un scandal planetar - pe bună dreptate; însă când un Antoine Spire, și comunist și evreu a spus despre masacrul rwandez că a fost un

“mic conflict local” și a răs (râsul lui Wiesel!), nici un francez nu a reacționat; și nici un român nu i-a ars o labă peste ceafă hilarului biciclist R. Cosașu (partener de bridge al vestitului anticomunist Gelu Ionescu și scriitor-îndrăgit de Marta Petreu și de I. Vartic - vezi Dictionarul Esențial al Scriitorilor Români), când a scris el cu mâna lui: «*Stalinismul la noi a fost un fel de blenoragie de tinerețe*» - de ce: “blenoragie”? fiindcă aceea trece, spre deosebire de de ciumă, de lepră - de moarte?; de ce “stalinismul” și nu “bolșevismul”?; și, mă rog, care “la noi”: la noi, în România ocupată de sovietici și de cosași ca jâmbărețul Radu-“Slăvim-Republica-Populară-Română”?; în Rusia, începînd din 1917, pe unde a galopat eroul său preferat: Isaac Babel, komisar bolșevic “intransigent”?; în întreg lagărul comunist, incluzînd Coreea de Nord, China, Vietnamul, Cambodgia, Ethiopia, Angola Congo-Brazzaville, Cuba?

Revin: cum a început a se vorbi “prea mult” (?) de genocidul rwandez, cum un rabin parizian s-a zgâriat cu o furculiță la burtă, pretinzînd că un arab îl atacase, fiindcă era evreu - și gata *scandalul*! Cu proteste, nu doar guvernamentale franceze, dar și cu “Apelul” lui Sharon chemîndu-i pe evreii “victime ale antisemitismului în Franța” să vină cu toții grabnic la adăpost în Israel. Și ce dacă s-a dovedit că “agresiunea” fusese o grosolană invenție? Nici rabinul nici comunitatea evreiască nu și-a(u) cerut scuze pentru *scandal*).

Cum s-a readus pe tapet masacrarea armenilor de către turci în 1915 - scandal provocat în 2002 de... Israel, care somase Europa, (amintindu-i că este vinovată de Holocaust), să o primească pe Turcia în C. E. - cum “tinerii sioniști” parizieni au organizat diversiunea obișnuită prin manifestații violente ce au blocat strada editurii care avusese îndrăzneala să publice un roman al unei tinere italo-egiptene despre Palestina - un prețios “ajutor internațional” le-a venit de la Fundației Wiesenthal, cea vîndînd naziști, prin comunicate amenințătoare - dar care, observa un jurnalist de la *N.O.*, grafiă greșit numele autoarei și titlul cărții (a devenit o tradiție ne-lectura la holocaustologii de pretutindeni)...

Evenimentul recent care a declanșat *scandalul* evreilor: readucerea în actualitate a sclavajului africanilor, imensa tragedie care a provocat, nu doar umilințe, suferințe, dar și zeci de milioane de victime. Au început a-și recunoaște vina Belgia, Portugalia, Franța...

/Pe când mea culpa României pentru robia ȝiganilor? N-ar fi timpul ca Biserica Ortodoxă Română să dea semnalul căinței, doar sfintele mănăstiri ale noastre au fost cele mai bogate, în robi, proprietăți?/

Cînd, în urmă cu trei luni a apărut la Paris mărturia unui ostaș francez de culoare căzut prizonier la germani, au izbucnit proteste vehemente din partea comunităților evreiești de pretutindeni împotriva “alegațiilor antisemite ale autorului” - de genul: “în lagărele naziste evreii și slavii erau considerați sub-oameni, însă noi, negrii și ȝiganii: sub-sub-oameni și tratați ca atare”. Cînd un jurnalist - belgian - a scris că recunoașterea sclavajului din partea unor foste puteri coloniale europene reprezintă cel mai mărunț lucru pe calea recunoașterii păcatului de moarte (reprezentat de sclavaj), continuînd: - “rămîne ca America să facă la fel, mai ales că cea mai mare parte a prosperității

sale s-a rezemat pe sclav” - le-a sărit capacul, nu americanilor, ci evreilor.

În 8 martie acest an manifestat liceenii din Paris. În locul obișnuitelor bande de derbedei vandali, “les casseurs”, care parazitau coloanele, spărgeau vitrinele magazinelor și furau ce apucau - au apărut vandali ne-hoți: aceștia, tăbărau pe câte un elev manifestant, îl băteau până la sânge, îi zmulgeau telefonul portabil, o bluză, “adidașii” iar fetelor - bătute și ele - li se “confiscau” telefoanele și poșetele. S-au înregistrat răniți, plângeri contra X... Presa a fost surprinsă de acest nou fenomen și a scris pe larg, încercând să afle dedesubturile. Televiziunea a intervievat câțiva din vandali - elevi la o școală profesională din St.-Denis, din zona Marelui Stadion. S-a aflat că acei tineri erau revoltați-furioși pentru că ei, cei trăind în banlieu, ca “ieșiți din imigrație” (arabi, negri), sunt defavorizați, nu au nici hainele, nici telefoanele portabile, nici nici aerul sigur de ei - al liceenilor manifestanți... Drept care s-au hotărât ca (de astă dată) să le dea o lecție...burjuilor.

Jurnaliștii observaseră: vandalii ne-hoți, erau animați (!) de ură... socială (nu au folosit:“ură de clasă”, ca să nu se supere comuniștii...), manifestată, nu prin “confiscarea”, ci prin distrugerea demonstrativă a bunurilor pe care ei nu le aveau. Foarte mulți dintre vandali, după ce stingeau în bătaie pe câte un elev manifestant și îi zmulgeau telefonul portabil, îl distrugteau pe loc, călcând în picioare... rămășițele...

După o vreme, cum se întâmplă, presa și-a îndreptat atenția spre alte evenimente - ceea ce era insuportabil pentru toboșarii Holocaustului - atunci a izbucnit *scandalul* “rasismului anti-alb”:

Jurnalistul Luc Bronner de la *Le Monde* a publicat mult după evenimente un articol în care afirma că agresiunile au avut un caracter net rasist, anti-alb - auzise el, cu urechile lui, cum “magrebinii” (arabi algerieni, marocani - și negri africani) strigau la agresai: «Alb împutit, dă portabilul!”; mai mult: în ancheta pe care el (L. Bronner) a făcut-o în St.-Denis, în fața școlii de meserii, “magrebinii” repetau fără jenă motivele agresiunii: «Din cauza lor, a albilor, am suferit și suferim...»

Fulgerător Radio-Shalom - al comunității evreiești - și Asociația tinerilor sioniști de stânga “Hachomer hatzair” a(u) dat alarma, lansând un Apel la solidarizare împotriva actelor “*rasiste, împotriva albilor - cu iz antisemit*” (subl. mea). Printre primii semnatori: Alain Finkelkraut, André Taguieff, Kouchner. Pe măsură ce Radio-Shalom și “Hachomer hatzair” urca tonul până la inaudibil, au început a se semna, atât retrageri de semnături de pe Apel cât și opinii exprimate de organizații antirasiste, pacifiste, apoi de personalități:

Ghaleb Bencheikh, președinte al Confederației mondiale a Religiiilor pentru Pace a fost primul care a declarat: “Dacă agresiunile contra liceenilor sunt inadmisibile, nu cred că rasismul este constitutiv acestor acte”;

Celebrul istoric Esther Benbassa: “Fiind personal atinsă, ca fostă imigrantă, care știe cât de dificilă este integrarea [în societatea de sosire], prin acest Apel care atâță la violență, în loc să constate că există o respingere [a societății franceze]”. Și: “nu este rolul unei asociații evreiești din Franța de a intra *dans la compétition victimaire*”, sublinierea mea.

Bănuiesc ce a pățit Esther Benbassa, evreică originară din Salonic

și după acest “act antisemit”, din partea presei evreiești, din partea unor (mulți!) evrei din Israel, din partea organizațiilor tinerilor sioniști (de stânga, pardi!). Mai ales pentru această “compétition victimaire” pe care a mai reproșat-o evreilor stârnind, la Sorbona amabilități de genul urletului sionist : «Curvă a arabilor!»

Destul de rapid *scandalul* scontat de evrei pentru a deturna batajul în jurul altor tragedii, ale altor comunități s-a întors, nu la Holocaust, ci la “ucenicii vrăjitori” ai lui. Cunoscuții fabricanți (din nimic) de opinie Finkelkraut, Taguieff, Kouchner s-au dat la fund, n-au mai fost de găsit nici la telefon. Jurnaliștii de investigație s-au întors la evenimentul declanșat la 8 martie.

Duminică 17 aprilie, la emisiunea de televiziune “Arrêt sur image” s-a dezbătut atât “fenomenul”, cât și deturnarea semnificației sale de către unii evrei. A participat jurnalistul de la *Le Monde*, Bronner și Yoni Smadja, șeful organizației tinerilor sioniști: “Hachomer Hatzair”. Timp de două ore, în direct, cei doi au fost copleșiți de mărturii, de contra-anchete jurnalistice, de analize, toate contrazicându-le alegațiile. În cele din urmă Bronner a recunoscut, spășit, că se grăbise - rău sfătuit de un prieten bun - care îi povestise ceea ce auzise el: “maghrebini agresori strigau: «Albi împuțiți!», «Să nu uităm sclavajul», «Toți albi trebuie bătuți»”; că nu, el nu auzise asemenea cuvinte; că nu, când s-a dus la St.-Denis și a stat de vorbă cu agresorii niciunul nu a formulat clar “justificări rasiste, antialbi”. Când animatorul emisiunii l-a întrebat: dacă nu a văzut, dacă nu a auzit lozinci rasiste (anti-albi), de ce a scris contrariul în *Le Monde*? Bronner a ridicat din umeri și a întors privirile disperate spre Yony Smadja.

Acesta nu părea a avea mai mult de 18 ani. Sigur de sine și de adevărurile sale cum numai un adolescent-revoluționar-trotskyist poate fi, Yony a respins fiecare probă împotriva a ceea ce scrisese, ce afirmase el: un jurnalist (evreu) de la *Libération*, aflat pe teren, spunea că nu auzise vreo lozincă rasistă - Yony, senin, mătura cu un dos de mână mărturia: «Nu-i adevărat! Nu se afla el [jurnalistul] unde trebuia!»; un sociolog reputat (și evreu) afirma că evreii au fost de totdeauna în “compétition victimaire”, că nu suportă să se vorbească despre suferințele altor comunități - Yony: «Nu-i adevărat. Noi nu putem fi geloși pe nimeni. Noi nu mințim niciodată...»

La această ultimă obrăznicie animatorul a ridicat mâinile spre cerul studioului și l-a somat pe Yony:

«Ați afirmat - și răspândit - că maghrebini agresori rosteau lozinci anti-albe, antisemite, dar nimeni nu le-a auzit: nici Luc Bronner, care a provocat scandalul, iar aici a recunoscut că în realitate nu a auzit așa ceva, îi povestise “cineva” - înseamnă că ați mințit!»

Deloc demontat, Yony:

«Vă spun eu că arabii (de la “magrebini” trecuse la “arabi” - de mirare că nu mersese până la: “palestinieni”) sunt antisemiți și vor să ne arunce în mare. Dacă la manifestația asta nu au fost auziți, vor fi auziți mâine; sau peste o săptămână. Noi trebuie să luăm măsuri preventive...»

Animatorul Daniel Schneidermann a râs:

«Preventive? Ca războiul preconizat de Bush, de Wolfowitz, de Rumsfeld?»

Adolescentul Yony Smadja l-a fulgerat pe Schneiderman cu

privirea sa albastră, albastră - și a tăcut - ca R. Ioanid.

Iar eu, în fața televizorului, am simțit un fior rece pe șira spinării: acest copilaș - cu ochi albaștri - ar fi fost în stare să mă ucidă, fără tresărire. Nu pentru că aş fi palestinian-terorist, sau neamț-hitlerist - sau român-negaționist - ci pentru că nu sunt ca el. Pentru că sunt un *goi*, deci inamic - deci... potențial-lichidabil.

Nuanțez: preventiv-lichidat].

Ovidiu Pecican. Și el (ca și Laszlo - de care nu mă ocup) a constituit o surpriză: cum de s-a lăsat tras (și dacă s-a tras-singur?) în Brigada Dezinformatoare a Holocaustologilor Socotitori-Prețaluitori-de-Cadavre ?

Nu-l voi psihanaliza, pentru a afla ce rol culpabilizator va fi jucat tatăl în spaimele cumplite ale fiului, ci voi aminti:

În dialogurile cu Laszlo, cu Grigurcu, cu Solacolu, *istoricul* Ovidiu Pecican, citînd respectuos - și prea-plecat, de-a dreptul slugarnic... - din Evanghelia după R. Ioanid, mă acuza, ca autor al **Săptămânii Roșii...**, că nu mă reazem, în afirmațiile mele, pe documente autentice, autentificate, verificate, acceptate de istorici...

Plin de calități, și O. Pecican este român în ceea ce e mai rău: uită ce spusese ieri, nu își imaginează că cel din față îl va contrazice fără jenă, amintindu-i adevăruri pe care el, O. Pecican le ocolește, le ascunde cu grijă - iată unul; mare:

Fundația Culturală România, condusă de A. Buzura, pregătise, în colaborare cu Centrul de Studii Transilvane din Cluj editarea volumului de documente **Situația evreilor din România 1939-1941**. Lucrarea urma să apară sub egida Institutului de istorie și teorie militară, a Arhivelor statului, București, a Arhivei Ministerului Apărării Nationale. Coordonatori: Lt. col Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran. În 1994, în preziua lansării, volumul a fost trimis la topit din ordinul lui A. Buzura. Că el este autorul actului înalt cultural (și extrem de patriotic față de neamul românesc, cel fără-de-hârtii): ca recompensă în 2003 Universitatea din Ierusalim i-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa! În 2003 volumul de documente a fost, în sfârșit, scos la lumina zile de editura Țara Noastră, din inițiativa lui Ion Coja.

În chiar momentul în care istoricul Ovidiu Pecican - citîndu-l pe R. Ioanid, umil, ingenunchiat - afirma că Goma nu se bazează pe documente, avea în față (iertare: ar fi trebuit să aibă dinainte, în timp, nu doar în spațiu - și gata citit!) eseul atacat: **Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii**, ediția de la Vremea. Dar nici el, dezbătătorul nu-l citise cum se citește. Afirm aceasta pentru neînsemnatul motiv că cel puțin un sfert din paginile eseului sunt ocupate cu *documente* culese, reproduse din volumul **Situația evreilor din România 1939-1941**; cel distrus de Buzura în 1994.

Istoricul nostru, devenit holocaustolog, nu citește: după modelul ilustru al șefului suprem: Wiesel, care acuză, fără temei, în perfectă necunoștință de cauză, însă înecat de ură față de români. Cu "temeiurile" responsabili sunt aghiotanții R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, A. Oișteanu... El, O. Pecican a ridicat două degete și s-a oferit să execute un ordin, temeinic, profesionist, ca o bună cătană ardeleană. E mult mai comod și mai fără riscuri: cine să-i ceară socoteală că

a aruncat la întâmplare acuzații grave, că a calomniat, că a spus minciuni cu seninătate? În niciun caz un român-verde: românii-verzi bat pas de front pe arătură la comanda holocaustologilor.

O. Pecican lucra la Centrul de Studii Transilvane. Mă înșel? Chiar dacă mă înșel, este oare de conceput ca un istoric din Cluj să nu aibă știre de un volum de documente urmînd a fi editat - în Cluj ? Nu. Mai ales că la un moment - în mijlocul unei acuzații că eu nu produc documente - lui i-a scăpat mărturisirea că a avut între mâini documente... pe care ar fi trebuit să le citesc-citez, eu, autorul eseului. Și nu a recunoscut că el, Pecican nu citise textul meu, cel conținînd chiar documentele în chestiune...

Necititorii mei - altfel holocaustologi emeriți...

Gabriel Andreescu:

Timpul nr. 3/2005: publică, pe pagina a 3-a la rubrica "Agora" articolul anunțat pe prima : "Mult Goma" semnat: G. Andreescu. Să trecem - cu greu - peste introducerea confuză, năclăită și mincinoasă, fiindcă nu pomenește de articolul lui A. Oișteanu din 22, cel care provocase reacția mea în *Ziua*, ci pretinde că al său - o schelălăitură, tot în *Ziua*, unde confeționează "editoriale" descusute, dezinformatoare, inutile - ar fi declanșat ostilitățile. Și din acest proaspăt extemporal răzbate setea-foamea lui G. Andreescu de a fi considerat și el om purtător de condei, de a fi luat și el drept "publicist", de a fi și el băgat în seamă, fie și sub forma unor lovituri de rețevei, administrate domestic, pentru intruziune acolo unde nu are ce căuta.

Citez din *Timpul*: - scrie G.A. despre mine:

"(...) Focul de artificii de acum o lună nu a adus nici un argument esențial nou față de ceea ce spusese deja. Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariția celor două texte 'Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940' și (sublinierea îmi aparține) 'Basarabia și Evreii' în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria (re-subl. mea) în timpul celui de al doilea război mondial".

O singură frază, două (imense, nerușinate!) inexactități:

1. "Cele două texte" sunt, în fapt, unul singur. **Și**-ul introdus de G. Andreescu înlocuiește *sau*-ul autorului, pus acolo, nu altundeva, de mine, nu de altcineva, pentru a marca titlul și subtitlul eseului. Trebuie să fii Gabriel Andreescu pentru a avea nesimțirea de a ataca o carte căreia nici măcar coperta nu i-ai văzut-o, așa, pentru cultura-generală a ta: să știi ce nume-titlu poartă animalul-care-nu-există (pentru analfabeteți): *cartea*;

2. Nicăiri în textele mele (fie acestea și... două) nu am teoretizat - cu atât mai puțin "într-o manieră personală - evenimentele din Transnistria"... Dacă aș fi vrut să fac acest lucru, nimeni nu m-ar fi putut împiedeca: nici Laszlo, nici Pecican, nici Șafir, nici R. Ioanid - i-am numit pe aceștia, fiindcă ei vorbesc (în locul meu) - despre... Transnistria. Eu scriesem "despre" ceea ce și spune subtitlul eseului: "**Basarabia și Evreii**" - nu: "Transnistria și Evreii". Or, după cum se constatare încă din timpul "polemicei" cu Șafir, de acum doi ani, G. Andreescu nu citise ceea ce condamnase atunci (el nefiind cititor ci scriitor de editoriale); acum se vădește fără tăgadă: grafomanul lefegiu al Drepturilor Omului Minoritar în România, nu văzuse în viața

lui măcar coperta cărții mele.

Că nu este deloc o scăpare a sa, nici vreo greșeală a redacției: în capul coloanei a II-a, după un citat din I. Solacolu, G. Andreescu recidivează astfel:

“În final, Solacolu ‘dispare’, în sensul că nu a mai comentat *textele* (subl. mea) esențiale ‘Săptămâna Roșie și (re-subl. mea) Basarabia și Evreii’...”

Acest ne-cititor, analfabetizator se pricepe de minune la toaletarea (ciuntirea) citatelor din textele comentate, deci la falsificarea lor prin prezentare incompletă. Exemplu:

«- să fie expulzați de pe sol românesc acei evrei și unguri care întrețin *adevărul etnic* al lor»...

Până aici a reproduș corect dintr-un text al meu. Numai că a copiat doar un sfert-de-frază, o ciosvârtă de idee. Întreruptă abuziv, fraza-ideea mea ajunge a semnifica orice altceva și contrariul orice-ului - fiindcă, în original, ea continuă astfel:

...“potrivit căruia doar ‘românii fasciști’ au asasinat evrei, în schimb (!) evreii și ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupației Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii Românie, când au colonizat ‘aparatură de stat și de partid’ - cu precădere blestemata Securitate”.

Nu-i așa că eu scrisesem în textul “Să învățăm de la evrei?” cu totul - dar cu totul - *altceva*?

Acest ne-cititor, zăpăcitor de cititorii româniei suficient de zăpăciți de scînteistii eterni, senin semănător de neadevăruri, obraznic falsificator de citate a dovedit din plin că locul său de “publicist” (Rică Venturianu măcar avea umor - involuntar...) este în Brigada de Dezinformație condusă de Wiesel, alături de ceilalți nerușinați calpuzani : Shafir, Oișteanu, Braham, Ancel, Al. Florian, Laszlo, Pecican, Volovici, Totok...

Or fi existînd și alte cretinătăți în textul lui G. Andreescu din *Timput* nr. 3/2005, dar nu le mai iau în seamă: am obosit de românisme.

Și nici nu mă pot mira:

«De ce Liviu Antonesei nu mi-a oferit un drept la replică?»

De ce! Fiindcă nu-i va fi dat prin cap că mai există așa ceva (dreptul la replică), în România de azi.

Nu doar lui: îi dăduse oare prin cap lui I.B. Lefter să-mi acorde mie, atacatului, drept de replică la pogonul - corect: ciubărul cu lături vărsate în capul meu - în *Observator cultural*, pogon-anatemă-ciubăr iscălit: “Radu Ioanid”, cel constituind semnalul de atac împotriva “antisemitului” de mine, din noua campanie de culpabilizare a românilor și începere a adunării cotelor re-impuse după jumătate de veac: “taxa pe cadavre”?; oare îmi admisesese drept de replică G. Adameșteanu, după publicarea, în 22, a lălăielii îngălate, turnătoare, a lui Oișteanu în care mă ataca?; dar mai înainte, când mă porcăiseră Barbăneagră, Mircea Martin, iar eu, naiv, unde mai pui: “parizian” cum crede R. Ioanid că mă insultă, trimisesem replici la atacuri : le publicase ea, G. Adameșteanu, prima și ultima dintre oltence? Da de unde! Scriitorul-român trezit împărat-șef al câte unei publicații își păstrează “concepția” primitivo-tribală, potrivit căreia șeful este și

proprietar de mibile și de mobile (aici întrînd subalternele, fetele-n casă - ca Rodica Palade).

Nu pot întreba nici:

«Cum de a publicat Liviu Antonesei așa ceva, fără să verifice corectitudinea afirmațiilor autorului (acum vorba fiind de G. Andreescu)?»

În primul rînd pentru că niciodată nu am luat de guler pe cutare director de periodic fiindcă publicase un text critic la adresa mea - acest obicei bolșevic îl au G. Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Cristian Teodorescu, Ioana Pîrvulescu, N. Manolescu (ei au amenințat cu un proces revista *Vatra* care îmi scosese, în foileton, **Săptămîna Roșie...**); obicei al tovarășului Teșu, *munca*-torul cu pixul și carnetelul de denunțuri, harnicul, agitatorul caraliu de serviciu, cu «Ordonanța, Ordonanța!», supraveghetor al românilor din România care *s-ar putea manifesta ca antisemiți* (s-a observat gândirea potențialistă a securiștilor înaintași ai săi, în virtutea căreia zeci de mii dintre noi am fost arestați, torturați, întemnițați) și ar compromite (bună)starea materială - dar psihologică! - a israelienilor din Israel; obicei al lui Oișteanu, cel care deploră rînjind, în 22-ul adameștean că încă nu am fost condamnat penal; obicei al lui Șafir care îl amenință cu “judecata” pe Mircea Stănescu, dacă acesta va face publică o scrisoare a sa (nu una foarte-foarte compromițătoare, însă broșuristului Șafir, și el conspirativnik înăscut nu-i place lumina zilei, lucrează numai pe întuneric, atacă numai de la adăpostul tufișurilor - așa a ghidat campania din 2000 în favoarea lui Iliescu, așa l-a consiliat pe Wiesel în 2002 să refuze a vizita și Memorialul de la Sighet...);

În al doilea rînd fiindcă răspunsul la eventuala mea întrebare îl dă însăși Gabriela Gavril redactor-șef al *Timpului* prin editorialul publicat în același număr, 3/2005: “De ce nu mai pot citi pamflete?”

Explicațiunea pe care mi-am dat-o - după ce am înțeles:

Liviu Antonesei nu mai citește de multă vreme vreme decît ce scrie el însuși; am mai înțeles: Gabriela Gavril, mărturisește negru pe alb că nu mai citește pamflete. Deducție: aruncîndu-și ochii peste titlul extemporalului andreesc, cei doi șefi ieșeni au... tras concluziunea că este un “pamflet” - și ce bine face pamfletul cel neiubit la *Timpul*, dacă-i arde una peste bot lui Goma care, o știe toată lumea intelectuală românească (Șafir, Oișteanu, Al. Florian, Ed. Reichman, Lavastine, Lilly Marcou, Totok) este un antisemit fioros - de ce? Fiindcă așa le-a explicat tovarășul evanghelist sionisto bolșevic, R. Ioanid! Și cum Doamna de la Domnul nu (mai) citește pamflete; cum Domnul de la Doamna nu se mai citește nici pe sine (întru corectura cea de toate zilele), nimeni “din conducere” nu a citit măzgăleala lui G. Andreescu. Însă în virtutea unei obișnuințe curat-intelectuale ambii-doi conducătorii au semnat încuviințarea tipăririi.

Să fiu drept: chiar dacă s-ar fi întîmplat minunea ca Liviu Antonesei și Gabriela Gavril să fi citit “pamfletul”: și-ar fi dat ei seama că iscăitorul iscălește idioții, calomnii, porcării?

Da de unde! Ca să ajungă la această elementară concluziune, ar fi fost necesară o elementară condiție îndeplinită de un conducător de revistă culturală, de un intelectual - care mai și citește, măcar în fiecare zi-întîi din lună, adică se informează, pentru a fi în cunoștință de cauză; adică să fi citit, ei, textele lui Goma atacate în publicația lor;

să fi privit o singură dată coperta cărții lui Goma **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** (atenție: nici măcar semnalată ca apariție în *Timpul*, nici vorbă să fie recenzată, *deși primiseră un exemplar*. Dar cum să o facă, dacă fuseseră avertizați de holocaustologii Oișteanu, A. Cornea, Shafir, Volovici, Totok: *acea carte e un fel de Mein Kampf* scrisă direct în românește! - ei Oișteanu, Shafir, Volovici n-au citit-o cu ochii lor personali, dar le-a povestit-o ne-cititorul Wiesel, cel cu: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?). Firește, ar fi fost necesar (nuanțez: “ar fi fost de dorit”) ca Liviu Antonescu, chiar și Gabriela Gavrila să fi parcurs măcar o dată, fie și în diagonală, textul meu “Să învățăm de la evrei?”, pentru a nu cauționa falsificarea citatelor prin “oprirea” acolo unde îi convine polemistului necititor-dezinformer semănând și în *Timpul*: “G. Andreescu”.

Dar n-a fost să fie.

Mă tot întreb - de 15 ani: la *asta* le-a slujit literatorilor români “rezistența prin cultură”? la atingerea performanței ne-citirii textelor combătute cu mare curaj? Fiindcă am certitudinea: după Revoluția lui Brucan, scriitorul român nu mai citește - în schimb combate ceea ce nu cunoaște!; nu are cunoștință de propoziția celuilalt - dar îi arde o ripostă, de să nu i se mai șteargă în veci de pe obraz scuipatul: «Antisemitule! Tu, care m-ai ars - în Transnistria!» - ispravă eroică pentru care, dacă nu curg cei 10.000 dolari-arginți, tot pică de o bursă, de un doctorat, de o catedră la Cluj, de o intrare în NATO, în UE... - e puțin lucru să pui umărul la propășirea țării tale dragi și iubite, România?

Și ce dacă Liviu Antonesei și Gabriela Gavrila nu au citit textul pus pe rug de G. Andreescu, inginer trudind în Industria Grea a Drepturilor Omului? Au ei timp de fleacuri? Dar unde ne trezim? În Europa? Ei, bine, nu în Europa ci, până una-alta, la Iași.

Ironie - am mai spus-o: singurul dintre agresorii mei care... a recunoscut că nu citise nimic din textele mele - dar trăsese concluzia: “Goma e antisemit”: Dan Pavel.

Nu R. Ioanid, nu Shafir, nu Oișteanu, nu Al. Florian, nu Ion Vianu, nu Ed. Reichman, nu Teșu, nu D. Vighi, nu Laszlo, nu Pecican... - nici G. Andreescu.

Ci Dan Pavel! Îl merităm!

Am răspuns la întrebarea: de ce (până acum) holocaustologii nu m-au dat în judecată pentru “antisemitism”?

Vor fi știind ei câte ceva despre stropitorul stropit.

Vor fi auzit și despre arma pe care David nu o cunoștea: bumerangul.

VII

SCRISOARE

Către Liviu Antonesei:

Paris 9 mai 2005

În *Timpul* nr. 4/2005, pe ultima pagină, în “Sarcofagul de hârtie”, semnat: Liviu Antonesei, la “P.P.S.” stă scris - citez:

“Pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul publicat în *Timpul* de dl. Gabriel Andriescu. Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră, nu voi polemiza niciodată cu D-Sa, indiferent ce-ar scrie despre mine. Dar câteva precizări datorez: 1. Textul D-lui G.A. nu e necuviin-cios, pentru că noi nu publicăm așa ceva. 2. Nu se poate tehnic publica un drept la replică netrimis. 3. Dl. Goma crede că mă mai citesc doar pe mine. Se înșeală, nu mă citesc. Îmi cunosc așa bine gândurile că m-aș plictisi să le mai și citesc!”

Voi răspunde, tot pe puncte - după precizarea mea, aceasta:

P.P.S.-ul din *Timpul* (aprilie 2005) este primul semn de viață pe care îl dă prietenul meu Liviu Antonesei în ultimii opt (nu zece?) ani. Imediat ce a intrat în politică, nu a mai răspuns scrisorilor mele, nu a semnalat primirea lor, iar textele trimise spre publicarea cu care mă obișnuise mi-au fost returnate (păstrez 5 /cinci/ plicuri - pentru orice eventualitate). În ultimii 3 (nu cinci?) ani nu i-am mai scris, chiar dacă am primit regulat revista. Am observat: nu au fost semnalate măcar titlurile volumelor mele apărute: **Basarabia**, la Jurnalul literar, **Săptămâna Roșie...** la Vremea, **Din Calidor** și **Culoarea curcubeului-Bărbosul** la Polirom (**Jurnal 1999-2003** în două volume, la Criterion a apărut abia acum, deci nu am a mă plânge de tăcerea *Timpului*...).

Aceasta a fost o observație nu un reproș: fiecare șef de revistă se poartă cum i-i firea.

Am terminat precizarea, trec la “P.P.S” - pe puncte:

1. Este incorectă - pentru că incompletă - informația furnizată de *Timpul*: “pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul (...) dl Gabriel Andreescu” - fiindcă:

a. atunci când tu, destinatar al textului în chestiune afirmi: “pe internet circulă un text...”, nu spui adevărul: textul cu pricina îți fusese trimis prin e-mail *înainte* de a fi instalat pe internet, deci îl înșeli pe cititor (și, în același preț pe mine, autor, mă minți în față) când tragi înțeleapta concluziune: “Nu se poate publica drept la replică netrimis”;

b. luni 25 aprilie 2005 am trimis prin poștă - cu aviz de primire și varianta (în fapt: originalul) pe hârtie. De acord: acela încă nu ajunsese la redacție, pentru a prinde nr. 4 - dar e-mailul da. Aștept numărul următor - până atunci...

2. Afirmția: “Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră...” se cere amendată: “dl. Goma” nu a făcut nimic pentru

onoarea lui Liviu Antonesei, dovada: comportamentul său din ultimii zece ani, în general, în special acesta, negrul pe alb din "P.P.S.";

3. În precizarea: "Textul d-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva" există o... necuviință:

(Însuși) termenul "necuviință" nu are ce căuta în acest (con)text: el desemnează purtarea, comportarea, comportamentul cuiva, a unui om și nu produsul său (textul, ca să nu fie uitat) care poate fi, "cuviniincios" - pe dinafară - dar neadevărat pe dinăuntru; poate fi politicos, "convenabil", convenient, în formă, dar în fond: mincinos, nedrept, grosolan, moșic, nesimțit, neam-prost, ofensant, injurios, purtător de grave acuzații.

Textul "D-lui G.A. nu este necuviincios", explică autorul P.P.S.-ului, dînd de înțeles că cel care respectă conveniențele sociale, gazetariale, scriitorale, condeierul care nu atacă brutal, care nu "înjură" (ca alții...), acela este un publicist cuviincios; acela (textul) este publicabil în *Timpul*; fiindcă el - textul - este bun, și, cuviincios fiind, în mod necesar este și adevărat, el nu vehiculează neadevăruri...

Concepție despre cuvîntul scris (acela care, dacă este exprimat... cuviincios, este musai și adevărat) proprie holocaustologilor noștri iubiți-și-îndrăgiți: R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Volovici, A. Cornea... Ei o folosesc cu metodă, după notițe luate la cursuri de perfecționare; ei au ajuns să știe că niște cititorii neinstruiți, inocenți (chiar dacă la rîndu-le fac pe publiciștii ca V. Ciobanu și V. Gârnet, contraforți nădejdic), impresionați de "ton", își vor spune că el face muzica - iar acea muzică va fi în mod necesar și... adevărată; și îl vor crede pe R. Ioanid! Or nu totdeauna tonul face muzica: dincolo de perdeaua de fum a "cuviniincioșeniei", discursul unui R. Ioanid este mincinos, fals-falsificator al adevărului istoric, încărcat de ură împotriva *goi*-ului român pe care el și ai săi încearcă să-l re-reeduce la un Pitești Bis, pentru a ajunge să rostească în somn, cu ochii albi: «Da, sunt vinovat că am ars evrei în Transnistria! Da, sunt vinovat de antisemitism și sunt gata să plătesc oricât pentru a mă răscumpăra!» Un astfel de produs-industrial - semnat de R. Ioanid, dar și de Shafir, de Oișteanu, de Al. Florian... - este totdeauna ambalat în cuviincioșenie, în politețe gazetărească, în convenabilitate (ca între oameni civilizați, nu?), însă conținutul nu-și poate ascunde... filistinismul (termen pe care părinții lor ni l-au vîrît pe gât, odată cu marxism-stalinismul - nu-i așa, Al. Florian?), este, nu doar ne-cuviincios, prin neadevărurile aruncate nouă în obraz, nu doar trivial, chiar pornografic, prin scop - măsurabil în miliarde de dolari - ci de-a dreptul criminal prin calomniile, anatemele, amenințările cu «Ordonanța, Ordonanța!».

Un astfel de discurs - monolog, nu parte a unui necesar dialog - rămîne ceea ce este, nu ceea ce pare: ordin, diktat, pură secreție otrăvită a komisarului enkavedist care fusese(ră), nu doar tații, ci și mamele lor, vreme de decenii.

După indicațiile-prețioase al holocaustologilor susnumiți textele semnate de G. Andreescu, în care sunt acuzat de "antisemitism" de "antiamericanism" sunt profund necuviincioase prin reaua-credință, prin neadevărurile scrise cu seninătate deconcertantă. Este adevărat, Liviu Antonesei are, de la o vreme, o altă viziune asupra vieții și a limbii române - ceea ce nu garantează că este și... cuviincioasă acea viziune.

Cât despre legătura dintre “cuviița” textului care a provocat tentativa mea de drept de replică și... faptul că “noi nu publicăm așa ceva” (precum și întregul punct 3),..... îi las pe cititorii revistei *Timpul* să judece.

Oricum, este dovedit: Liviu Antonesei nu a citit nici acum textul lui G. A., ce să mai vorbim de al meu - cel care circulă pe internet...

În așteptarea publicării răspunsului meu (trimisul prin poștă), în numărul 5 al revistei...

Paul Goma

VIII

Domnule Sorin Roșca Stănescu

Vă rog să publicați, în legătură cu Apelul, precizările următoare:

Oricât i-ar irita pe simpatizanți, am fost printre primii - dacă nu cumva primul - care, *aflându-se în România*, a publicat în presa și în editurile din Occident - nu apeluri, nici rugăminți plecate - ci denunțuri vehemente, somații - legate atât de **Pactul Stalin-Hitler** cât și de **Pactul de la Yalta**.

Am recidivat în 1995, când am “candidat” la președinția României. În **Program** ceream, nu doar restituirea teritoriilor răpite de URSS, a tezaurului, nu doar despăgubiri materiale, ci și scuze publice - atât din partea Rusiei-URSS, cât și din partea Germaniei.

De ne-uitat: atunci, primii care m-au atacat dur în presă au fost C. Coposu și Horia Rusu; imediat - cine altul decât C.T. Popescu!

A se căuta Măgureanu...

Formularea eufemizată: *Pactul Ribbentrop-Molotov* este un semn rău: nici după 15 ani de la Revoluția lui Brucan românii (“de pretutindeni”, cum ar veni și cei din “diasporă”) nu au izbutit să stea, în sfârșit, pe două picioare în fața Răului și să-i spună pe nume. Românii gândesc/scriu în stilul și în mentalitatea petiționară înculcată în 45 ani de terorism comunist - și de 15 ani de, ca să spun așa: autoterorism-autoreeducativ (ca la Pitești) - cel care a dat:

a) *Relativizarea adevărului* - jurnaliștii, scriitorii publiciști foloseau/folosesc bulinele de bicarbonat: “secretarul de partid era *cam* sever”; “alimentația era *oarecum* necorespunzătoare”; “Organele Securității noastre de stat și-au *cam* depășit, *într-o oarecare măsură* atribuțiile”;

b) *Scăderea în grad* a unor persoane “cu funcții de răspundere”: în plângeri, românul nu scria adevărul: “M-a bătut prim-secretarul de partid”, ci: “un tovarăș m-a *cam* îmbrâncit și, *într-o oarecare măsură*, mi-a rupt dinții...”

c) “Scădere” impusă și de... *cam-oarecumă-asazisă* cenzură (de-stat-si-de-partid):

Mihai Gafița, în urmă 40 ani, “lucrându-mi” **Ostinato**, mă sfătuia - prietenește, cum altfel: «Pe personajul cutare nu-l face general de securitate, răzbună-te degradându-l : fă-l plutonier de miliție, oricum, oamenii pricep ce vrei să spui; pe cestălalt nu-l lăsa ministru, fă-l director de cabinet, deși mai bine activist simplu - cititorii înțeleg foarte bine...»

De ce îi scădeți în grad scriind “Pactul Ribbentrop Molotov”, oameni buni? Aveți impresia că “tonul prea dur” îi va irita pe tovarășii de sus de tot? Si nu vor aproba cererea noastră?

Scrieți adevărul:

PACTUL STALIN-HITLER - în care caz, semnez și eu Apelul cu amândouă mâinile.

Paul Goma

Paris, 18 mai 2005

IX

Andrei Oișteanu: O amintire “despre mâncare”

sau

Ce anume și cum (anume) funcționează memoria
unui holocaustolog

În *Supliment de Cultură* (al editurii Polirom) am dat peste rubrica ținută de Adriana Babeți “despre mâncare” (despre mâncăruri?). În nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005, la pag 4 iată-l și pe Andrei Oișteanu: el își povesteste viața lui cea grea, plină de privațiuni și de persecuții (antisemite) - prin o amintire culinară.

Reproduc aici contribuția-i - apoi o voi comenta:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți ¹⁾; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasornicarilor (...) cărei i se schimbaseră numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănilor. Era un amestec de mândrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele ²⁾, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...]

“Devenit șomer ³⁾, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism ⁴⁾ declanșat la începutul anului 1953 de batișca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze ⁵⁾ în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. ⁶⁾

“La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți. Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un ritual culinar săracăcios. Toată familia se aduna la masă, mama puneă solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică.

“Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului ⁷⁾ din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”.

Secreția pe hârtie a lui A. Oișteanu mi s-a arătat exemplară, definitorie pentru membrul unei familii de bolșevici (și ce familie: a sinistrului criminal de război-și-pace: “Leonte Răutu”) - prin:

a. neadevărurile rostite-scrise cu seninătate inocentă-incoștientă;

b. nesimțirea politico-socialo-etnică - prezentă și la tovarășii săi holocaustologi: Shafir, A. Cornea, Al. Florian, R. Ioanid, E. Wiesel.

c. rezultatul: o inabilă, o grosolană, o puturoasă diversiune istorică, morală, lingvistică - dar cât de eficace prin efectul ei în spiritul tulburat al românilor analfabeți și gata-culpabilizați tot de ei, de holocaustologii atotprezenți: **Big Brother**-i - cotidiani.

Am să le iau în ordine:

1) Știam (din **Dictionarul** lui Florin Manolescu) că fratele mai mare al său, Valery s-a născut în 1943, în Karaganda, Kazahstan. Tot de acolo aflatam că Valery “își petrecuse copilăria la Cernăuți”. Din textul de mai sus reiese: Andrei Oișteanu s-a născut la București (în 1948), “dar primii ani din viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți”.

Informație care îmi tulbură cunoștințele despre “Cernăuți - sediul Școlii de cadre a bolșevicilor urmînd a ocupa posturile-cheie ale României ocupate de Ruși”. Acea “carantină aurită” a fost deschisă de sovietici încă din 1945 și acolo au fost formați atât evreii de origine română - refugiați în iulie 1941 din Basarabia și Bucovina de Nord în Asia Centrală, cât și evreii de origine rusă și maghiară - care aveau să ne conducă spre îndărăt, într-un ev-mediu în plin secol al douăzecilea.

Dacă el, Andrei s-a născut în 1948, la București (unde se afla deja “unchiuțetul” Leonea Oigenstein, zis Răutu, zis “Krokodil”, bine înfipt în “sarcinile de stat și de partid (“statul” fiind Marea Uniune Sovietică, ea ne “administra” - prin auxiliarii Ocupantului, deci și prin unchii, prin mama: Bella Iosovici, prin tatăl: Mihail-Mișa), ce căuta la Cernăuți familia sa începînd din anul nașterii, 1948? Să fi fost mama sa, Bella Iosovici originară din Cernăuți? “Pe vremurile acelea” nu se circula după cheful “originarilor” peste granițele noi, sovietice/ermetice - cu atât mai puțin peste frontiera dintre URSS și ce mai rămăsese din România. Apoi: sensul **trecerii** infamei frontiere pentru ruși, comuniști, evrei - “consilieri” era: numai *dinspre* URSS *spre* România (dar nu veniseră ei din Raiul Sovietic să ne explice cât de fericiți suntem noi, ocupații? cât de fierbinte ne iubește pe noi Sora cea Mare, Ocupanta?). Adevărat: mai era un sens, ne-normal, silit, avînd înțeles de **deportare**: *dinspre* România *spre* URSS - pentru germani, însă mult înaintea lor - începînd din chiar 24 august 1944 - pentru basarabenii și bucovinenii, considerați “cetățeni sovietici” și amenințați cu “repatrierea-în-Siberia”. Cei care, între 1944 și 1953 (moartea lui Stalin) plecau din România cu destinația URSS - ca unchiul meu N. Popescu - erau, în acte, socotiți “repatriați”, în realitate: “trădători ai Patriei Sovietice”, altfel de ce ar fi fugit de Armata Rosie cea liberatoare (cea pe care o primise cu flori, la București, copila Lilly Marcou și ai săi din familie, din comunitate - din viitorul Aparat de Stat și de Partid?). Familia noastră a făcut denefăcutul - citește: acte false - ca să nu fie... repatriată.

2) “Mare victorie asupra nazismului (...) hrănea sufletele, dar nu și trupurile”.

În preajma tragicei date de 28 iunie 1940 viitorii părinți și unchi (“Răutu”) ai lui Andrei Oișteanu, comuniști, alergaseră cu sufletul la gură pe malul stâng al Prutului, în Teritoriile Cedate, iar până la jumătatea lunii iulie 1941, fiind komisari-voluntari, îi tăiaseră-spânzuraseră pe *goi-i* localnici din Basarabia și din Bucovina de Nord răpite de URSS; când, după un an de isprăvi “revoluționare” fuseseră siliți să fugă din calea armatei române, ei nu alții alcătuiseră unitățile-de-distruge a tot ce era piatră pe piatră; în afară de sufletele lor, hrănite cu ura-de-clasă bolșevică și cu nemărturisita, dar aplicata ură-de-rasă evreiască (împotriva băștinașilor neevrei), trupurile lor de caralii și de torționari s-au hrănit până la vomă cu ceea ce zmulseseră de la gura basarabenilor și a bucovinenilor. În acel an de coșmar (28 iunie 1940-15 iulie 1941), pe lângă teroarea politico-etnico-polițienească, pe măsură ce “indigenii” erau alungați din case, arestați, executați ori “doar” deportați - după ce fuseseră înfometăți - în aceeași măsură komisarii-voluntarii, se umflau, se lăteau - de mirare că nu explodaseră de prea-plinul exercitării puterii, de-atâta mâncare, de plăcerea vărsării sângelui oamenilor nevinovați. Bolșevicii evrei din dreapta Prutului ca și bolșevicii evrei din stânga Nistrului (“transnistrienii”) își hrăniseră peste măsură “trupul” de care ne vorbește atât de frumos holocaustologul de azi și nu își imaginau că după festinul pe care și-l organizaseră vreme de un an pe teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord vor fi siliți să fugă în Rusia, cea pe care în 20 ani bolșevicii (“În frunte: komisarii!”, vorba unui cântec drag lui Isaac Babel - deci și lui R. Cosasu, cel care afirmase, rânjind, că genocidul comunist de trei sferturi de veac fusese... “o blenoragie de tinerețe”) o prefăcuseră din Țara Pâinii în Imperiul Foamei.

Că tot ne aflăm la rubrica Adriannei Babeți “despre mâncare”: nu-i va fi auzit niciodată A. Oișteanu pe părinți povestind ce anume mâncaseră ei, “voluntarii” în Basarabia, după 28 iunie 1940? Nici ce anume *nu*-mâncaseră ca “refugiați” în Kazahstan? Și ce - totuși - mâncaseră - doar ei, ocupanții, între 1944-1948 în România cea secătuită de război, suptă de ruși cu ajutorul Sovromurilor (impuse în luna mai 1945!) - prin zapcii lor, evreii?

3) “Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se *reangajeze*...” (subl. mea, P.G.)...

“Șomer” Mișa Oigenstein? Komisarul bolșevic, cel care... “dăduse dovadă” cu asupra de măsură, atât în Teritoriile Românești Ocupate (1940-1941), cât și în Armata Roșie, în Polonia, în Germania - ca politruk sub comanda suprapolitrukului... umanist - altfel criminalul Ilia Ehrenburg?

Iată cum se joacă - acum - A. Oișteanu cu termenii, mințind, mințind, mințind, amestecându-i pe cititori, fiind sigur că *goi-ii* nu vor îndrăzni să-i atragă atenția (de teamă că «*Ordonanța!-Ordonanța!*» cu care tot amenință Teșu îi va băga în pușcărie, așa cum părinții lor fuseseră băgați în pușcărie de părinții lui Teșu) că în limba sovietică, cea din fier-beton și în Raiul Sovietic - cel din Oțel Necălit - cuvântul “șomer” nu exista și nu se aplica decât atunci când era aspru

condamnat “iadul capitalist”.

4) Așadar Mihail Oigenstein devenise “șomer (...) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat *la începutul anului 1953* (subl. mea) de batiușca Stalin...” - fiul sărmanului șomer își continuă și în acest text culinar dezinformația-meseria-sa:

“La începutul anului 1953” valul de antisemitism nu fusese declanșat, ci, ca să spunem așa: din contra: Stalin murind... la începutul anului 1953, murise și... valul.

Recapitulare: familia lui Mihail Oigenstein, venită din “refugiu” din Kazahstan, după o ședere de 4 ani (1944-1948) în România - membrii ei avînd statut de ocupanți-colonizatori-bolșevizatori - fuseseră detașați la Cernăuțiul re-resovietizat.

De ce? Andrei Oișteanu cel care știe atâtea nu ne dezvăluie taina “transferării” familiei sale. În ciuda afirmațiilor holocaustologilor că românii, în 1941, exterminaseră elita evreiască, *toți* acei evrei care semănaseră teroarea în Basarabia și în Bucovina începînd din 28 iunie 1940 - în iulie 1941 fuseseră evacuați cu grijă, ei alcătuiind prețioasele cadre de stat și de partid - sovietice, dar și viitoarele cadre sovietizatoare, Stalin fiind sigur că Rusia va învinge și se va revărsa-lăți spre Apus, adînc, în Europa. După august 1944, când România capitulase, rușii aveau nevoie de auxiliari fideli (și tradiționali) în conducerea noilor poliții ale Aparatului Terorii, a noilor ministere, direcții, posturi de comandă ale țării îngenunchiate.

Înainte de 23 august 1944 fusese parașutat Bodnăraș, dezertorul. “Pe tancurile sovietice care liberaseră Bucureștiul”, cum povesteste tovarășa-noastră Lilly Marcou, autoarea preferata a lui Liiceanu, ne venise din Rusia “avangarda” alcătuită din viitorii șefi, suprașefi: Ana Pauker, Valter Roman, Tismăneanu, Bârlădeanu, Perahim, Roller, L. Răutu, Sorin Toma, Celac... Fratele lui “Leonte Răutu”, Mihail Oigenstein (tatăl lui Andrei Oișteanu) făcea parte din eșalonul doi sau trei și este de presupus că în București - “pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz” familia căpătase cel puțin un apartament confortabil, dacă nu întreg imobilul din care fuseseră alungați *boplșevicește* goi-ii proprietari, acei odiosi burjui fascisto-antonesciano-antisemiți.

Încă o dată: de ce se (sic) mutase familia lui Mișa Oigenstein de la București la Cernăuți?

Am mai spus, repet: imediat ce frontul se îndepărtase de Bucovina de Nord, la Cernăuți sovieticii organizaseră un fel de... “Academie” ce pregătea cadrele conducătoare necesare României sovietizate. Mihail Oigenstein va fi fost trimis cu misiunea - din partea rușilor, doar era ofițer (și cetățean) sovietic - de măcar instructor, dacă nu de chiar director al acestei prime uzine producătoare de capete pătrate (a doua fiind celebra “Ștefan Gheorghiu” din București, tot de el condusă). Că “familia locuia în două camere modeste din cartierul evreiesc” - posibil: Cernăuțiul fusese devastat (desigur, nu atât de distrus precum Chișinăul...) o primă oară, în iulie 1941, la retragerea sovieticilor care dinamitaseră-incendiaseră tot ce putuseră, a doua oară

în 1944, când rușii re-veniseră. Însă cele două camere modeste vor fi semnificat un lux de care cernăuțenii nu aveau parte - atât din pricina distrugerilor, cât mai ales din pricina evacuărilor din casele încă locuibile de către noii stăpâni: sovieticii și uneltele lor.

Revin la citat: “devenit șomer (!), tatăl meu nu putea să se reangajeze (în ce “ramură” reangajarea?) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de (...) Stalin”...

“Antisemitismul” - ce bun este el în explicarea a orice!

Oigenstein Andrei nu este primul evreu care deformează, falsifică Istoria reducând-o la : *evreu-goi*; la: *cine nu este cu noi este antisemit*. Asa au făcut-o nerușinați ca Perahim, Bruhmann (“Roger”, “Holban”), Cristina Marcusohn-Luca-Boico, Sorin Toma, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian, R. Ioanid, Isaac Chiva, Moscovici, Ed. Reichman, Crohmălniceanu... care, după ce făcuseră tot răul posibil în România sub Stalin (și în numele lui Stalin) o șterseseră în Orient (Israel), cu precădere în Occident (în “surghiun”, vorba lui S. Damian), unde s-au plâns de “persecuții - chiar pogromuri - anticomuniste și antisemite”!

Andrei Oișteanu, după ce minte fără a clipi din ochi, scontînd pe analfabetismul cititorului român (dar și pe teama redactorilor *Suplimentului de cultură* de a-i tempera-corecta delirurile holocaustice, șade prost cu logica, cu cronologia: într-adevăr “antisemitismul” fusese declanșat de Stalin, însă încetase imediat după moartea tiranului (în martie 1953), deci nu putea constitui motivul... plecării familiei bolșevicului Oigenstein din URSS după un an și jumătate, în... octombrie 1954.

5) “părinții mei au reușit să *emigreze* (subl. mea) în România”...

Iată, în sfârșit!, un adevăr inconștient scăpat din gura lui A. Oisteanu: a emigra semnifică *a pleca din patria ta*, (Rusia-URSS), pentru a te stabili în altă țară (temuta, detestata, antisemita Românie...) - unde ești *imigrant*.

Dovadă că *patria familiei Oigenstein a fost-este-va fi Rusia*: mărturisirea înlăcrimată a holocaustologului de azi - aceasta:

6) **“În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică (...) Fratele meu (...) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (...) l-am imitat”** (sublinierea îmi aparține).

Observații:

a) Iei pământ din pământul tău, al patriei tale. Concluzie provizorie, repetată: *Patria familiei Oigenstein nu este România, ci Rusia...*;

b) ...Atât că pământul Cernăuțiului - din care luaseră ei, emigranții în punguțe - nu era/ nu este/nu va fi rusesc - ci românesc-ocupat-vremelnic: Bucovina de Nord, ca și Basarabia, fiind **teritorii răpite** de Rusia Sovietică și “administrate” cu ajutorul entuziast, complice la crimă, și al evreilor.

7) “Trecuseră mulți ani de la părăsirea *ghetoului din Cernăuțiul stalinist* (subl. mea), dar noi...”

“Ghetoul din Cernăuțiul stalinist!” Care ghetou? De cine “amenajat”? Care “Cernăuți stalinist”? Cine îl făcuse... stalinist: nu ei,

slugile credincioase ale lui Stalin, atâta vreme cât “batiuşca” îi martiriza pe *alţii*, nu pe ei?; pe *goi*, nu pe evrei?

Nu i-i ruşine lui A. Oişteanu?

Nu. El nu ştie ce este ruşinea.

Nesimţirea este meseria lui; natura lui.

Cum să dialoghezi cu un ins din categoria-meseria-natura lui?
Am mai spus-o, o repet: nu poţi comunica nici cu el nici cu ai lui.
Fiindcă:

a) El nu dă cuvintelor (termenilor) semnificaţia împărtăşită de majoritatea comunităţii de limbă română: *şomer*, *antisemitism*, *emigraţie*, *gheto*, *stalinist*; ci una ideologico-etnicistă;

b) El nu este consecvent în “opţiuni”:

- ascunde cu o înrâncenare crâncen de suspectă adevărurile biografice ale familiei sale şi ale comunităţii sale evreieşti acţionînd în Basarabia şi în Bucovina - în numele lui Stalin! - însă refuză cu îndârjire să-şi asume si păcatele ei - încă o dată; nu este vorba despre *vinovăţia* lui Andrei Oişteanu, ci de *asumarea* moştenirii criminale a familiei, a clanului, a categoriei din care face el parte - dimpreună cu verişoara sa, Anca Răutu, fiica lui Leonte...

- ... pentru a fi respectată simetria (şi justiţia): el şi cu ai săi holocaustologi învinovătesc pe toţi românii de a fi masacrat evrei în timpul celui de al doilea război mondial - însă aceiaşi le interzic aceloraşi români argumentele:

- vinovaţii români de crime împotriva evreilor au fost judecaţi, condamnaţi, de acum o jumătate de secol - ceea ce nu s-a întîmplat cu un singur evreu vinovat, dovedit de crime împotriva românilor;

- chiar dacă eu nu sunt de acord cu argumentul: “nu eram născut în timpul evenimentului - sau crimei - cutare”, nu sunt de acord nici cu nesimţirea etnică cu care urmaşii (si profitorii) unor criminali dovediţi ca cei din familia Oigenstein/“Răutu” refuză a mărturisi în public, nu vina - ci ruşinea şi oroarea pentru faptele părinţilor lor.

Andrei Oişteanu rămâne Monumentul Nesimţirii Etnice si al Dezinformării-fără-frontiere. Un reprezentant strălucit al regnului mineral - din care fac parte Shafir, R. Ioanid si Wiesel.

Paul Goma

Paris, 1 iunie 2005